

KATANA

JÜRGEN

BANSCHERUS

DOKUZ İŞARETİN İZİ



PEGASUS

KATANA



Jimmi bir melek mi?
Yoksa başka bir gezegenden mi geliyor?
Tüm sorular bu kitapta yanıtlanıyor.

Kahramanlarımızın edindiği yeni bir bilgi onları
Jimmi'nin sırrını çözmeye bir adım daha yaklaştırır.
17. yüzyıldan kalma bir kitapta Jimmi'ye tıpatıp
benzeyen birinin resmine rastlamışlardır.

Bu ipucu gerçek mi yoksa Kakamura Kardeşler'in yeni
bir oyunu mu? Jimmi, JoJo, Murat ve Mai Lyn oyunu
tersine çevirmeye ve ava gidene avlamaya karar verir!



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-221-0



Pegasus Yayınları: 772

Çocuk: 83

Katana - 3 Dokuz İşaretin İzi

Jürgen Banscherus

Özgün Adı: Katana - Die Spur der 9 Zeichen - Band 3

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Serpil Tütüncü

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Kapak Tasarımı ve Görseller: Max Meinzold

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2014

ISBN: 978-605-343-221-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Verlagsgruppe Random House GmbH, München,
Germany'nin alt yayıncısı cbj Verlag, München, 2011
@Jürgen Banscherus, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve
metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan
fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla
kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Jürgen Banscheraus

KATANA

DOKUZ İŞARETİN İZİ

Almancadan Çeviren:

İlhan Yabantaş

PEGASUS YAYINLARI





1. BÖLÜM

Öyle geceler vardır ki bir sinek yorganın üzerinde yürüdüğünde bile uyanırsın. Başka günlerdeyse ev tepene çökse uyumaya devam edersin. Bunun nedeni belki de bir gün önce odadaki ağır mobilyaların yerlerini değiştirmiş olman olabilir. Belki de bisikletle yüz kilometre dolaştığından olabilir. Ya da arkadaşlarıyla birlikte buz gibi Kuzey Denizi'nde saatler boyunca yüzmüş olman da olabilir. Tıpkı JoJo'nun yaklaşık on saat önce yaptığı gibi. Şimdi ise Stern Sokağın'dan geçen motorlu ga-



zete kuryesini duyamayacak kadar derin uyuyordu. Ayrıca sirenlerini çaldırarak geçen ambulansı da duymadı. Ve büyükannesi bodrum katında elektrik süpürgesini çalıştırdığında da uyanmadı. Hâlbuki makine neredeyse yirmi yıllıktı ve düşmekte olan bir jet uçağının motorları kadar gürültü çıkarırdı. Aslında onu kullanan herkes kulak tıkacı kullanmalıydı.

JoJo, güneş bulutsuz gökyüzünde tepe noktasını aşıp da yakındaki kilisenin çanları saat ikiyi vurduğunda uyanabildi. Açık pencereden içeriye boğucu bir hava giriyordu. Tam gözlerini yeniden kapatacakken uykusunu *bir anda* kaçırın bir şey fark etti. Gece Jimmi içeriye girebilsin diye pencerenin sadece bir kanadını açık bırakmıştı. Bunu oldukça net hatırlıyordu. Ancak şu anda *iki* kanadı da açıktı!



Kısa süre öncesine kadar JoJo, sabahın beşiyle altısı arasında uyanıp bin parçalık puzzle'ı çözmek istediğinden ailesini çıldırtırdı. Aynı şey yılbaşı sabahları içinde geçerliydi... Ancak artık durum o kadar kötü değildi. Yine de JoJo'nun beyninin çalışmaya başlaması için gözlerini açması yeterli olurdu. Bu, yalnızca ailesi ve arkadaşları için değil, çoğu insan için oldukça yorucuydu.

Tek bir bakışta gece Jimmi'nin gelmediğini anlamıştı. Kır saçlı çocuğun normalde kıvrılıp uyuduğu köşe boştu. Bunun yerine yatağının dibinde bir paket fark etti. Üzerinde ne gönderenin adı ne de bir adres vardı. Yatağa girdiğinde bu paket burada değildi. Bunu fark etmiş olurdu... hem de Hamburg'da geçirdikleri o heyecanlı günün ardından gözlerini zorlukla açık tutmaya çalışırken bile. Paketi gece birisi buraya bırakmış olmalıydı. Urma



mı? Yoksa birisi, fark edilmeden pencereden gizlice girip tekrar çıkmış mıydı?

JoJo yataktan fırlayarak yere çöktü ve kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı paketi kulağına tutup dinledi. Paketten en ufak bir ses duyulmuyordu. Böylece zaman ayarlı bomba ihtimali ortadan kalkmıştı... ya da en azından öyle olmasını umuyordu.

Diğer yandan bakıldığında ise banka soyguncuları ve diğer suçlular bunun için ses çıkaran saatler değil, dijital saatler kullanmaya başlamışlardı. Bunlar tik-tak sesi çıkarmaz ve röntgenle bakılmadıktan sonra da kolay kolay görünmezlerdi, diye hatırladı JoJo, son günlerde okuduğu gazete yazılarından. Hem en ufak bir dokunuşta patlayan bombalar da vardı. Durumun neresinden bakarsa baksın bu şeyin havaya uçma riski vardı; hem de kendisiyle birlikte.



Ancak Jimmi ile kendisini kim neden öldürmek istesin ki? Kakamuralar mı? Saçma, ikizler Jimmi'yi canlı istiyorlardı. Öldürmek isteselerdi bunu şimdiye kadar birçok kez yapabilirlerdi.

JoJo ne yapmalıydı? Polisi arayıp bulduğu şeyi bildirmeli miydi? Büyük ihtimalle özel bir birlik ve bir robot ile gelip paketi bahçede "kontrollü bir şekilde" patlatırlardı. Ama ya bu gizemli şey oraya götürülene kadar patlarsa? Patlama JoJo'nun odasını darma duman ederse? Ya Stern Sokağı 17 numaradaki ev artık olmazsa? JoJo düşündükçe işin içinden çıkamıyordu. Ve giderek konuyu kendi başına çözmeye ikna oluyordu.

Gizemli paketi dikkatlice kaldırıp çalışma masasına götürdü. Yapışkan bandı söktükten sonra daha sakin nefes almaya çalıştı. Ancak bunu başaramadı. Elleri de titremeye devam ediyordu. Sırtından terler akıyordu.

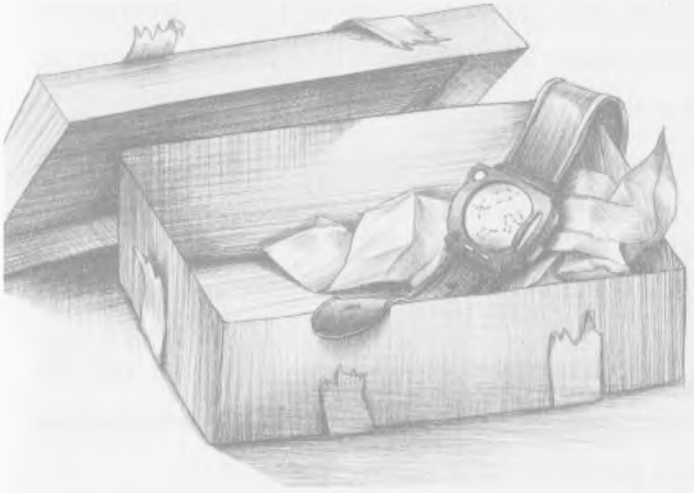


Parmaklarının ucuyla kâğıdı açınca JoJo, pake-
tin içinde yaklaşık yirmi santimetrelilik bir nesne
gördü. Paketi gönderen gizemli kişi onu özenli bir
şekilde beyaz kâğıt mendile sarmıştı. Bu şey bir
bombaya benzemiyordu. JoJo kâğıdı açınca için-
den saate benzer bir şey çıktı. Kadranında gizemli
işaretler vardı. Bir tanesi yamulmuş bir X harfine
benziyordu, bir diğeri ters duran bir eve. Diğer bir
tanesi ise bir yılanı benziyordu. JoJo saatin hiçbir
yerinde ne bir düğme, ne akrep ve yelkovan, ne de
sağlam görünen kasayı açabileceği vidalar görebildi.
Bu iyiye işaretti. Kendisi bir boşluk bulamıyorsa
bombacılar da bulamamıştır.

İşin ilginç bu şey Mai Lyn'in JoJo'ya doğum
gününde hediye ettiği arkadaşlık bandından daha
hafifti. Bir gün önce onları yelkenli teknesiyle El-
be'den Hamburg'a getiren esrarengiz Tom Sotom'un
kolunda da buna benzer bir saat vardı.



Ne tür bir tehlikeye maruz kalacağını düşünmeden JoJo saati -ya da her neyse- paketin içinden çıkardı. Onu sol bileğine taktığında dondurucu bir soğuk hissetti. Düşünceleri daha önce hiç olmadığı kadar berraklaştı ve bu, onun gibi bir çokbilmiş için oldukça anlamlı bir durumdu.



Çalışma masasının bir köşesinde JoJo'nun babasıyla oynadıkları son satranç oyunu olduğu gibi duruyordu. Urma onları yemeğe çağırdığı için yarıda kesmek zorunda kalmışlardı. O ana kadar kimse üstünlüğü ele geçirememişti, oyun bariz şekilde beraberliğe doğru gidiyordu. Ama JoJo birden oyun tahtasının üzerinde bir mat gördü. Bunun için on iki hamleye ihtiyacı vardı, ne daha az ne de daha fazla. JoJo yaşına göre oldukça iyi bir oyuncuydu ve bunu söyleyen sadece babası değildi. Ama on iki hamle ilerisini görebilmek? JoJo bunu daha önce başaramamıştı. Zaten bunu sadece en iyi oyuncular, en iyi oldukları günde başarabiliyorlardı. Babası İbiza'dan döndüğünde ve oyunu tamamladıklarında buna çok şaşıracaktı.

JoJo saati koluna takarak zemin kata indi. Büyükanesi salonda televizyonun karşısında oturmuş bir yemek programı izliyordu.



“Paketi yatağımın yanına sen mi koydun?” diye sordu.

“Günaydın çocuğum,” dedi kadın gözlerini televizyondan ayırmadan. Ekranda şiş yanaklı, koca göbekli, saçları açılmış biri bileklerine kadar yeşilimsi bir hamura bulanmış onu yoğuruyordu. JoJo yetişkinlerin bu tür şeyleri gönüllü olarak neden izlediklerini asla anlayamayacaktı.

“Hiş uyanmayacağını düşünmeye başlamıştım,” diye devam etti Urma.

“Günaydın!” dedi JoJo sabırsızca. “Pakete ne diyorsun?”

“Benimle ilgisi yok. Noel’den beri elime paket falan almadım,” diye cevap verdi. “Ayrıca, dün akşam o şapkalı adamlar geldi.”



JoJo yutkundu. Anlaşıldığı üzere o ikizlerden kurtulamayacaklardı. “Kakamuralar mı?” diye sordu Urma’nın vereceği cevabı bildiği halde.

Kadın başını salladı. “Jimmi’yi sordular ve bana sizin Hamburg’da olduğunuzu anlattılar.”

“Aha! Bu yüzden nerede olduğumuzu biliyordun. Ve? Onlara ne dedin?”

“Jimmi’yi uzun zamandan beri görmediğimi,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “Nerede o çocuk?”

JoJo omuzlarını silkti. “Telefon etmem lazım,” dedi. Çıldırılmak işten değildi! Kakamuralar yine ortaya çıkmıştı ve kimse Jimmi’nin nerede olduğunu bilmiyordu!

“Ama daha kahvaltı bile etmedin!”

“Zamanım yok!”

“Akşam yemeğine gelecek misin bari?”

“Bilmiyorum!”



JoJo yüz kez çaldırılmış olmasına rağmen Mai Lyn'in ev telefonunu kimse açmadı. Murat da yoktu. Annesi onu çamaşırhaneye göndermişti. Oğluna JoJo'nun aradığını söyleyecekti.

JoJo her şeye katlanabilirdi ancak sıkıntıya asla. Bu her zaman böyleydi. Ailesi onun gri beyin hücrelerini doyurabilmek için çok uğraşmak zorunda kalıyorlardı.

JoJo telefonun çalmasını beklerken dalgın bir şekilde bileğindeki o tuhaf nesneyle oynuyordu. Birden üzerindeki şekiller kayboldu ve yuvarlak ekranda bir kafa belirdi. Başta görüntü silikti. Ancak sonra bir yüz belirmeye başladı... bu gerçekten de Tom Sotom'du!

"Alo," dedi kısa boylu adam. "Ne var ne yok?"



“Eh,” dedi JoJo. Ve bir kez daha “Eh”. Ne diyeceğini bilemiyordu. O kadar şaşırmişti ki normalde harika şekilde çalışan beyni şu anda koskoca bir *Eh*'ten başka bir şey üretemiyordu.

Sonunda JoJo kendini topladı. “Paketi odama siz mi bıraktınız?” diye sordu.

“Evet.”

“Neden? Yani, onunla ne yapacağım?”

Tom Sotom gülümsedi. “Şöyle diyelim; bileğindeki o şey bir çeşit telefon. Onunla beni arayabilirsin.”

JoJo yutkundu. “Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Sadece oynuyordum.”

“Peş peşe X ve yılanı basıyorsun,” diye açıkladı Tom Sotom. “O zaman karşına ben çıkıyorum.”

“Siz... siz de beni görüyor musunuz?” diye sordu JoJo.

“Elbette.”



JoJo bileğindeki bu harika nesne hakkında daha fazlasını öğrenmeyi isterdi, ne de olsa teknolojiyle ilgili her şey ilgisi çekerdi. Ancak şu anda daha önemli sorunlar vardı. “Jimmi’nin nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Hungerforst’ta.”

“Hungerforst büyük bir yer!”

“Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Başka?”

“Evet!” dedi JoJo. “*Sango’ysa Mali* ne demek?”

Tom Sotom bir kez daha gülümsedi. “Mali, Afrika’da bir ülke ve Sangho’ysa Orta Afrika’da konuşulan...”

“Biliyorum!” diye adamın sözünü kesti JoJo. “Ama Jimmi’nin Mali ile ne gibi bir bağlantısı var?”

Tom Sotom cevap veremedi kapı çalındı. Kısa adamın görüntüsü bir anda saatin ekranından yok



oldu. Urma içeriye girdi. Odanın içini gözleriyle taradı. “Birisiyle konuştuğumu duyduğuma yemin edebilirim,” dedi mırıldanarak.

“Telefonla konuşuyordum elbette,” dedi JoJo.

Urma başını salladı. “Sanki burada başka biri varmış gibiydi,” dedi.

“Birini görebiliyor musun?”

“Hayır. Tuhaf.. aslında sadece arkadaşlarının akşam yemeğine gelip gelmeyeceklerini soracaktım.”

“Onlara sorarım.”

“Beni ara tamam mı?”

Urma odadan çıkar çıkmaz JoJo X ve yılan işaretine dokundu. Ancak bir şey olmadı. Sırayı değiştirip bastığında da gizemli işaretlerin olduğu ekranda bir hareket olmadı. *İyi öyleyse*, diye düşünüp telefonuna Mai Lyn’in numarasını tuşladı. Bu sefer telefon hemen açıldı.



Mai Lyn ve JoJo hemen hemen aynı anda Murat'ın evine varmışlardı. Zili çaldıklarında kapıyı Murat'ın babası açtı. Üzerinde rengârenk bir bornoz ve altında da kıpkırmızı bir eşofman altı vardı. Muhtemelen yine villanın bodrumunda kendi yaptığı antrenman aletleriyle çalışmıştı. Kısacası, kısa süre önce terlediği belli oluyordu.

“Buyrun, buyrun!” dedi. “Her şeyden çok sevdiğim oğlum sizi bekliyor!” Sonra da biraz daha ciddi bir ifadeyle ekledi: “Yorgun görünüyorsunuz. Murat'ta pek iyi hissetmiyor. Hasta değilsiniz değil mi?”

“Hayır, hayır,” dedi JoJo çabucak.

Murat'ın ailesi gece onun ne kadar geç geldiğini fark etmemişti. Bunu öğrenmemeleri daha iyiydi... tıpkı dört arkadaşın Hamburg ve Elbe ağzında yaşadıkları macerayı öğrenmemeleri gerektiği gibi.



“Hayır,” dedi Mai Lyn. Normalde sürekli siyah giysiler giyerdi... hangi mevsimde ya da hava nasıl olursa olsun. Bugün ise beyaz bir tişört giymişti. JoJo içinden, *siyah ona daha çok yakışıyor,* diye geçirdi.

Murat mutfaktan koşarak geldi. “Haydi o zaman,” diye komut verdi.

“Seni tekrar ne zaman görürüz evlat?” diye sordu babası.

“Daha sonra,” diye mırıldandı Murat ve hemen kapıdan çıktı.

Evin görüş açısından çıkar çıkmaz kabarık ceplerinden JoJo'nun telefonda ondan rica ettiği kâğıda sarılı sandviçleri çıkardı ve arkadaşlarına verdi. Taze pidenin içine acılı sucuk koymuştu. JoJo ve Mai Lyn pideyi çok severdi.



“Saat süpermiş,” dedi Murat, arkadaşları sandviçlerini yerlerken. “Nasıl çalışıyor?”

“Bilmem,” diye cevap verdi JoJo. Sonra da paketi, Kakamuralar’ın eve geldiklerini ve Tom Sotom ile yaptığı görüşmeyi anlattı. Ama saati taktığından beri öncesinde çok daha iyi düşünebildiğini onlara söylemedi. Bunun nedeninin kolundaki saat olup olmadığından henüz emin değildi. Belki de uykusunu aldığından dolayı bu kadar iyi düşünebiliyordu.

“Harika parça,” dedi Murat ve saate dokundu. “Şu Tom Sotom’dan bunlardan bir tane daha..”

“Hungerforst’a gitmeliyiz,” diye sözünü kesti JoJo. “Belki Jimmi’nin yardıma ihtiyacı vardır!”

Son olarak yılın en sıcak gününde ormanda yürümüş ve neredeyse susuzluktan öleceklerdi. Yol bisikletle sadece yarım saat sürecekti. Boş bir park alanında durdular. JoJo hızlı yolculuğun onu



yorduğunu fark etti, nefes almakta giderek zorlanıyordu. Önlem olsun diye ağzına bir doz astım ilacından sıktı. Bu sefer yola çıkmadan önce tüpün dolu olup olmadığını kontrol etmişti. Jimmi'yi aramaya daha yeni başlamışlardı ve nelerin olacağını kimse bilemezdi.

“Nasıl devam edeceğiz?” diye sordu Murat alnındaki terleri silerken. Dev kayınların gölgesine rağmen hava korkunç sıcaktı.

“Şimdi Jimmi'yi arayacağız,” dedi Mai Lyn.

Murat ormanın girişine asılı olan ahşap haritayı gösterdi. “Kulübeleri saysanıza,” dedi arkadaşlarına.

“Kırk yedi,” dedi Mai Lyn.

“Ben kırk sekiz saydım,” diye itiraz etti JoJo.

“Kırk yedi ya da kırk sekiz; her koşulda çok fazlalar.” Murat JoJo'nun omzuna bir yumruk attı.



“Ne oldu, çokbilmiş? Seni iyi tanıyorsam kafanda mutlaka bir plan vardır!”

JoJo dikkatlice yürüyüş haritasını inceledi. Yine o bileğinden bedenine akan tuhaf soğukluğu hissetti. Tıpkı satranç oyunundaki gibiydi. Beyninde bir düğümü çözmeye çalışırsın, hatta çaresizliğe düşersin ve bir anda bulmacanın tüm parçaları yerlerine oturur.

“Kulübelerin her yanı açık,” diye seslice düşündü. “Jimmi’nin buralara saklanacağını hiç sanmıyorum. Ne de olsa aptal biri değil. Ayrıca akli başında hiç kimse bu tür bir şeyin içinde kimseyi hapsetmez. Bu kulübeleri çıkarırsak geriye onun olabileceği yirmi tanesi kalır.”

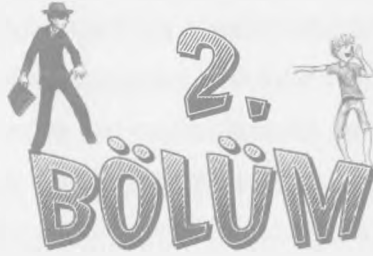
“Hâlâ çok fazla,” diye araya girdi Murat. “Hepsini aramız en az iki günümüzü alır. Jimmi yarına kadar açlıktan ölmüş olur!”



“Bekle,” dedi JoJo ve haritanın ortasını işaret etti. “Jimmi’nin ortaya çıktığı açıklık alan tam şurada olmalı. Bize eşyalarını Hungerforst’taki bir kulübede bulduğunu anlatmıştı.”

JoJo parmağıyla bir daire çizdi. “Açıklığın olduğu bölgede dört kulübe var. Öncelikle bunlara bakmalıyız.”





2. BÖLÜM

Jimmi'nin fotografik hafızası vardı. Okuduğu yemek tarifi de olsa, macera romanı da olsa sayfaları çevirirken her kelimeyi ezberleyebiliyordu. Ancak Mai Lyn'in de hafızası pek fena değildi. Formül ve işaretleri aklında tutabiliyordu. Gezi haritaları da pek farklı sayılmazdı. Bu yüzden JoJo ve Murat'ı ormanı avucunun içini bilir gibi yönlendiriyordu.

Kısa süre sonra üzerinde hâlâ tek bir otun bitmediği o yanmış alana ulaştılar. Devrilmiş ağaç ve çalıkların altındaki zemini taze düşmüş kar gibi



örten beyaz küllerin içinde, birkaç gün önce üzerinde ada çizimi olan bez parçasını bulmuşlardı. Bu ipucu onları şu anda Elbe Nehri'nde batmış halde olan Vega'ya ulaştırmıştı. O bez parçası şu anda büyük bir ihtimalle üniversitede, jeoloji enstitüsündeki laboratuvarında, mikroskobun altında inceleniyor olmalıydı. Jimmi'yi bulur bulmaz onunla ilgilenmeliyiz, diye içinden karar verdi Jojo. Aynı şekilde hiçbir haritada yer almayan o ada çizimiyle de öyle. Elbette o gizemli *Katana*, *Sango* ve *Mali* kelimeleri de.

Açıklığın en yakınındaki kulübe kilitliydi. Kapının iki yanındaki pencerelere kalın tahtalar çakılıp kapatılmıştı. Kapıyı birkaç kez çalıp Jimmi'ye seslendiler. Ancak içeriden hiç ses gelmedi.

İkinci kulübenin kapısı ise sonuna kadar açıktı, birileri kilidini kırmıştı.



Görünüşe bakılırsa burada kısa süre önce büyük bir parti yapılmış olmalıydı. Her yerde boş bira ve içki şişeleri vardı. Kulübenin içinde duran eski yatak, kusmuk ve dökülmüş alkol kokuyordu.

Üçüncü kulübenin önüne ise koyu yeşil bir arazi aracı park edilmişti. Ön camın arkasında, üzerinde *Av Gözlemcisi* yazan bir plaket vardı. Çocuklar kulübeye yaklaştıklarında içeriden çılgınca havlamaya başlayan köpeklerin sesleri duyuldu. Çocuklar oradan çabucak uzaklaştılar. JoJo çocukken oyun parkında yetişkin bir Doberman tarafından kolundan ısırılmıştı. Annesi hayvanı ensesinden tutup çekmişti, öyle olmasaydı durum çok daha feci sonuçlanırdı. JoJo böyle bir şeyin tekrarlanmasını hiç istemiyordu.

Dördüncü kulübe bir fidan dikim alanının yanında yer alıyordu. Çatısı tenekedendi, duvarları ise kırma taştan örülmüştü. Kapıya küçük bir taş



merdiven çıkıyordu, basamaklardan biri kırılmıştı. Tek olan penceresini ise kalın bir tahta paravanla kapatmışlardı. Vidalar yeniydi ve parlıyordu. Yine de kulübe sanki uzun zamandan beri ziyaret edilmemiş ve ilgilenilmemiş gibi görünüyordu.

“Jimmi!” diye seslendi Mai Lyn.

Kulübede bir hareket olmadı.

“Jimmi!” diye bağırdı çocuklar koro halinde.

Hâlâ ses yoktu.

Murat özensiz bir şekilde çalıların arasına bıraktığı bisikletini kaldırdı. “İşe yaramadı,” dedi. “Boşuna zaman harcıyoruz. Gidelim!”

“Bekleyin!” diye diretti Mai Lyn. Merdivenleri hızla çıkıp sert bir şekilde kapıyı çaldı. “Kapıyı aç, Jimmi!” diye bağırdı. “Korkmana gerek yok! Biziz! Başka kimse yok!”





Sonunda kulübenin içinden ayak sesleri duyuldu. Jimmi'nin, "Beni kilitlediler!" dediğini duydular.

"Kim kilitledi seni?" diye sordu Murat.

"Kakamuralar!"

"Bu herifler yavaş yavaş sinirime dokunmaya başladı," dedi Murat sinirle. Sonra da birkaç adım hız alarak kapıya bir tekme attı. Ancak kapı bir milim bile kıılmıdamadı. İkinci denemesi de başarısız oldu.

30

"Böyle olmayacak," dedi Mai Lyn. Çevresine bakındı ve sonunda kulübenin yanındaki çalılarının arasında duran yaklaşık iki metre uzunluğunda kalın bir kütüğü gösterdi. "Bunu koçbaşı olarak kullanacağız," dedi. "Belki bununla kapıyı açabiliriz."

Jojo kütüğün ön tarafından tuttu, Murat arkasını. Mai Lyn ise ortada durdu.



“Dikkat, Jimmi. Geliyoruz!” diye seslendi Mai Lyn. Sonra da üç arkadaş koşarak merdivenleri çıktı ve kütüğü tüm güçleriyle kapıya çarptılar. JoJo bu hareket sırasında başparmağını kesti. Mai Lyn ise elini burktu. Ancak kapı sanki betondan yapılmış gibiydi.

“Lanet olsun,” diye homurdandı JoJo başparmağından akan kanı emerken.

“Jimmi’yi oradan çıkarmalıyız,” dedi Murat. “Kakamurular geri gelmeden!”

Jimmi’nin kulübenin içinden, “Pencere!” dediğini duydular. “Belki onu açabilirsiniz!”

Güçlerini birleştirerek tahta perdeye vurdular, ağaç kütüğünü onlarca kez perdeye indirdiler ve kalın sopalara üçü birden asılarak yerinden oynatmaya çalıştılar. Ancak ne yaptılarsa olmadı. Görünüşe göre ikizler mükemmel hapishaneyi bulmuşlardı.



“Kakamurular buradan ne zaman ayrıldı?” diye seslendi Mai Lyn.

“Üç, dört saat önce,” diye cevap verdi Jimmi. Bunun oldukça net bir bilgi olması JoJo’yu şaşırtmıştı. Ne de olsa Jimmi’nin saati yoktu.

“Seni buraya arabayla mı getirdiler?” diye sormaya devam etti Mai Lyn.

“Evet!”

“Seni nerede yakaladılar?” diye bilmek istedi JoJo.

“İstasyonun yakınlarında,” dedi Jimmi. “Daha o gece.”

“Neden kaçtın ki?” diye sordu JoJo. “Neredeyse eve varmıştık!”

“Kakamurular’ın varlığını hissettim. Tüm o zaman boyunca. Seni işin içine çekmeden ne istediklerini öğrenmek istedim, JoJo. İçinde siyah



çantalarının olduğu arabalarını bir park yerinde buldum. Ancak ikizler içinde değildi. Arabanın içine bakayım derken arkadan yaklaşıp beni yakaladılar ve buraya getirdiler.”

Murat yine burnunu kurcalarken JoJo da düşünüyordu. Hiçbir hapisane mükemmel değildi; bunu daha birkaç hafta önce Tarihin En Büyük Kaçışları isimli bir kitapta okumuştı. Hatta bir zamanlar dünyanın en güvenli hapisanesi olduğu söylenen Amerika’daki Sing Sing hapisanesinden bile kaçmayı başaranlar olmuştu. Bu kulübenin mutlaka zayıf bir noktası olmalıydı.

Çatıya baktığı anda duraksadı. Teneke çatının bir köşesi açılmıştı. Heyecanla gördüğünü arkadaşlarına da gösterdi.

Murat hiç beklemedi: “İnsan merdiveni!” diye komut verdi. “Haydi!”



JoJo denileni yaptı. Murat birkaç saniye sonra çatıya çıkmıştı bile.

Teneke çatı yırtılmakla kalmamış, bir yerinden de açılmıştı. Murat zorlanmadan o kısmı açtı. Çatının altından cam yünü ve pek de sağlam görünmeyen bir çatı iskeleti çıktı.

“Dikkat et, Jimmi!” diye seslendi Murat ve tüm gücüyle kalasa bastı. Çürümeye başlamış olan ağaç ortasından kırıldı ve kulübenin içine düştü.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Murat.

“Her şey yolunda!” diye cevap geldi içeriden.

“Yardıma ihtiyacım var!” diye bağırdı Murat, JoJo ve Mai Lyn'e. “Yoksa Jimmi'yi dışarıya çıkaramayacağım!”

“Sen mi ben mi?” diye sordu JoJo. Sallanan bir çatıya çıkma düşüncesi bile JoJo'nun midesinin kalkmasına yeterliydi.



“Ben yaparım,” dedi Mai Lyn. “Sen de Kaka-muralar gelirse haber ver.” Bunu söyledikten sonra becerikli bir şekilde JoJo’nun omuzlarına çıktı ve oradan da çatıya tırmandı.

“En iyisi sen bacaklarımın üzerine otur,” dedi Murat. “Karşı ağırlık olarak, anladın mı?” diye ekledi Mai Lyn’in anlamaz bakışlarını görünce. “Böylece Jimmi’yi yukarıya daha rahat çekerim!”

Mai Lyn Murat’ın önerisine uydu ve Murat’ta çatıdaki boşluktan içeriye uzandı. Jimmi hemen Murat’ın uzattığı ele tutundu ve kendisini yukarıya çekmesine izin verdi. Bu sırada Murat’ın tüm bedeni titriyordu ve bir ara başaramayacağını düşündü ancak öyle olmadı.

Üçü bir süre nefeslendikten sonra, “Gidelim buradan!” dedi ve çatıdan aşağıya atladı. Jimmi ve Mai Lyn onu takip etti.



Buraya gelirken bisikletleri bir ağaç köküne takıldığında ya da zorlu orman yollarında neredeyse düşerken küfretmişlerdi. Ancak şimdi dağ bisikletlerini yanlarına aldıklarına şükreliyorlardı. Jimmi, Murat'ın bisikletine oturdu. İçlerinde bir tek onun bisikletinin arkasında yük taşıma kısmı vardı.

Yola çıkalı çok olmamıştı ki motor sesi duyulmaya başladılar. Murat hemen durdu, bisikletini yere bıraktı ve kendini kurumuş bir dere yatağına attı. Diğerleri de onun gibi yaptı.

Tam yere yatmışlardı ki siyah bir limuzinin ucu dev bir canavarın burnu gibi köşede görüldü. Direksiyonda siyah giysili biri oturuyordu, yanındaki koltukta ise ona tıpatıp benzeyen başka biri daha vardı. İki adam put gibi ileriye bakıyorlardı. Çocuklar tozlu dere yatağına daha da gömülerek yatıp nefeslerini tuttular.



Ağır araç JoJo ve arkadaşlarının yanından yavaşça geçti. Sonsuz gibi gelen bir sürede kulübe yönünde gözden kayboldu. Çocuklar birkaç saniye daha bekledikten sonra ayağa fırladılar.

“Vay canına, kıl payı kurtulduk!” dedi Mai Lyn inleyerek, etek ve tişörtündeki tozları silkeliyordu.

“Keşke karşıma çıksalardı,” dedi Murat ve yumruklarını sıktı. “Onları şöyle elime alıp...”

“Yapamazdın,” diye araya girdi Jimmi. “O ikisinin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun.”

“Devam etmeliyiz.” JoJo bisikletine bindi. “Jimmi’nin kaçtığını birazdan fark edeceklerdir.”

Ormandan çıktıktan sonra ayrıldılar. Murat ve Jimmi şehir parkına doğru gittiler, Mai Lyn ile JoJo ise otoyola paralel ilerleyen yan yolda ilerlediler. Kakamuralar Jimmi’yi takip ederken olabildiğince zorlanmalıydılar.



“Tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Mai Lyn ışıktaki beklerken.

“Bilmiyorum.” dedi JoJo.

“Neyi bilmiyorsun?”

JoJo derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı: “Kakamuralar’dan birinin neden Jimmi’nin yanında kalmadığını merak ediyorum,” dedi. “Tom Sotom’un Jimmi’yi Hungerforst’ta aramamız gerektiğini nereden bildiğini merak ediyorum. İkizlerin Jimmi’yi kulübeye neden kapattıklarını bilmiyorum. Arabayla çok uzağa götürebilirlerdi. O zaman onu asla bulamazdık! Kakamuralar’ın Jimmi’yi kurtarmamızı istediklerini düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Bilmiyorum, Mai Lyn. Tüm bunlardan nasıl bir sonuç çıkarmam gerektiğini bilemiyorum.” JoJo



omuzlarını silkti. Şehir merkezine saptıklarında şöyle dedi: “İstersen bizde yemek yiyebiliriz.”

Kız başını salladı. “Vietnam’dan bir teyzem ziyarete geldi. Akşam onunla yemek yiyeceğime dair aileme söz verdim. Çok hevesli değilim, kadını hiç tanımıyorum.”

JoJo, Martin-Luther Kilisesi’nin saatine baktı. “Telefonlaşırız, Mai Lyn! Kendine dikkat et!”

JoJo’nun ebeveynleri iki hafta önce İbiza’ya uçmuşlardı. Evde yalnız kalmaya alışkındı... ya da şöyle: Muhteşem Urma’yla yalnız kalmaya. Normalde bir hafta içinde ailesini özlemiş olurdu. Ama o anda son günlerde onları hiç aklına getirmediğini fark etti. Şaşılacak bir durum değildi. Ne de olsa Jimmi ve Kakamuralar ile uğraşıyorlardı.



Bu yüzden de Hungerforst dönüşünde, eve girdiğinde koridora saçılmış bavul ve seyahat çantalarına takılarak neredeyse düşecek gibi olduğunda buna oldukça şaşırdı. Urma kendisine neden haber vermemişti? Giderek daha unutkan oluyordu.

“Biz eve dönüyoruz ve bizim sevgili oğlumuz evde değil,” diye şikâyet etti babası onu öpücüklere boğduktan sonra.

“Bisikletle dolaşıyordum,” dedi JoJo; bu yalan da değildi.

“Arkadaşlarıyla mı?”

JoJo başını salladı.
Anne ve babası İbiza’da



bir süre daha kalamazlar mıydı? En azından Jimmi güvende olana kadar?

“İkiniz iyi anlaşabildiniz mi bakalım?” diye sordu annesi.

Urma evet anlamında başını salladı. Aynen JoJo'nun yaptığı gibi. Göz kırparak son günlerdeki maceraları anlatmamasını işaret etti. Urma da cevap olarak göz kırptı.

“İbiza nasıldı?” diye konuyu değiştirdi JoJo. Anlaşılan bu soru tam zamanında ve yerinde sorulmuştu. Akşam yemeği boyunca ebeveynleri tatlilerinden başka bir şeyden bahsetmediler. Kendisinin neler yaşadıklarını sormak akıllarından bile geçmemişti. JoJo'nun kolundaki o tuhaf şeyi de fark etmemişlerdi. Dikkat çekmemeye çalışarak onu yavaşça cebine koydu.



Eve geldiğinden bu yana ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildi. Her an kapının çalmasını bekliyordu.

Ve öyle de oldu.

“Bu kim acaba?” diye sordu JoJo’nun babası.

“Kesin Murat’tır,” dedi JoJo.

Babası yüzünü ekşitti. “O kadar zamandır uzaklardaydık. Akşamı birlikte geçireceğimizi sanıyordum. Sen bize neler yaptığını hiç anlatmadın, JoJo.”

“Çocuğu rahat bırak,” diye araya girdi Urma. “Tatildeler. Sen de JoJo’nun yaşındayken hiç eve gelmezdin!”

“Gördün mü?” dedi JoJo ve kapıyı açmaya gitti.

Murat içeridekileri fark edip, “Seninkiler gelmiş,” dedi, JoJo’nun odasına giderlerken.



JoJo başını salladı. “Bugün döneceklerini tamamen unutmuşum.”

“Jimmi’nin sizde kalmasına itirazları olur mu?”

JoJo gülümsedi. “Kır saçlı bir çocuk? Yerde uyuyan bir tip? Eve kapıdan değil de pencereden giren biri? Sanırım buna itirazları olur,” diye karşılık verdi. “Hem bu arada, Jimmi nerede?”

“Bizim evde. Merak etme, babam onunla ilgileniyor. Jimmi’nin ne kadar güçlü olduğunu ona anlattım. Hemen birlikte antrenman odasına indiler. Her iddiasına girerim ki ağırlık kaldırma yarışına girmişlerdir.”

“Tamam. Mai Lyn’den haberin var mı?”

“Beni arayıp daha sonra ona uğrayabilir miyiz, diye sordu. Geliyor musun?”

JoJo başını salladı.



“O zaman Jimmi’yi yol üstünden alırsın. Ayrıca; Winnetou’ya ne olduğunu öğrenmedik,” dedi Murat. “Onu arayalım mı?”

JoJo’nun babası çalışma odasında, bilgisayarın karşısında oturmuş son iki haftanın e-postalarını kontrol ediyordu. Bu bir süre daha devam ederdi. Bunu yaparken rahatsız edilmek istemiyordu. Ancak şanslarına hâlâ telefonda bilgi alabiliyorlardı. Hamburg telefon rehberinde birkaç düzine Kowalski vardı ancak bunlardan sadece birisi *Willi* olarak kayıtlıydı.

44

“Kim arayacak?” diye sordu JoJo.

“Elbette sen,” dedi Murat. “Yaşlı adam senden hoşlanmıştı.”

Willi Kowalski artık hastanede yatmıyordu. Mezarlıkta da değildi. JoJo iki kez çaldırdıktan sonra telefonu Winnetou açtı. “Sen misin, ufaklık? Bu



ne güzel sürpriz!” diye bağırdı telefona. Kaçırılma olayının yorgunluğunu üzerinden atmış gibiydi. JoJo içinden, bir mucize, diye geçirdi, yaşlı denizcinin Vega battıktan sonraki berbat halini düşününce.

Bu arada kısa cümlelerle yaşlı adama olanları anlattı. Sonra birkaç kez başını salladı ve telefonu kapadı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Murat.

“İnanamayacaksınız!”

“Neye inanamayacakmışım? Haydi söyle seni çokbilmiş!”

“Geliyor!” dedi JoJo.

“Ne?”

“Winnetou yarın geliyor! Bize yardım edecek.”

“Peki nerede kalacak?”

“Bir yolunu buluruz,” diye cevap verdi JoJo.



Murat kol saatine baktı. “Bu saatte Mai Lyn’e gidemeyiz,” dedi. “Ne yapsak?”

“Biraz kitap okumaya ne dersin?” diye öneride bulundu JoJo. Jimmi hayatlarına girmeden önce bunu sık yaparlardı, özellikle de havaların kötü olduğu günlerde. İçlerinden birinin evinde toplanır, öğleden sonrasını ve hatta bazen akşama kadar kitap okumakla geçirirlerdi. Bir keresinde ise Mai Lyn bir okuma gecesi düzenlemişti. Sadece korku kitaplarına izin verilmişti. Çok eğlenmişlerdi.

“Okumak mı?” diye karşılık verdi Murat. “Çılgın Kakamuralar Jimmi’nin peşinde ve ben kitap okuyacağım, öyle mi?”

“Şu anda zaten başka bir şey yapamayız,” dedi JoJo ve yatağının yanında, yerde duran bir kitaba uzandı. Orta ve Güney Amerika yağmur ormanlarındaki son arkeolojik keşiflerle ilgili bir eserd.



Murat ayağa kalkıp JoJo'nun polisiye kitaplarından birini eline almaya karar verdi. Bu sırada satranç tahtasına çarpıp düşürdü. Taşlar tüm odaya dağıldı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Murat ve bu sırada da piyon, kale, at ve veziri yerden almaya çalıştı. Ancak JoJo onu durdurdu. Sonra da taşları aynen önceki hallerinde tahtanın üzerine dizdi. Taşların yerleri aklına kare kare kazınmıştı. Bunun nedeni Tom Sotom'un paketinden çıkan o şey olmalıydı!

“Bu maçı bitirmim gerek,” diye açıkladı JoJo. “Babamla oynuyorum da?”

“Ama... ama sen...” diye kekeledi Murat ve sözünü tamamlamadan sustu. “Yerlerini... yerlerinin hepsini... hatırlayabiliyor musun?” diye devam etti derin bir nefes aldıktan sonra.

“Evet hatırlıyorum,” diye cevap verdi JoJo.





3. BÖLÜM

İki arkadaş Murat'ın evine vardıklarında Jimmi onları bekliyordu. Profesörü ağırlık kaldırmada kolayca yenmişti. Doksan beş kiloya seksen beş kilo. Ve Murat'ın babası üsteleseydi yüz kiloyu da rahatlıkla kaldırırdı.

Profesör Jimmi'ye, "Olimpiyat şampiyonu olabilirsin," dedi terden sıırılsıklam olmuş tişörtünü çıkarırken. Ortaya oldukça tüylü bir manzara çıkmıştı. "İstersen seni çalıştırabilirim. Senin gibi birisi ancak yüz yılda bir çıkar. İnan bana, ağırlık



kaldırma konusunda uzmanım. Kuzenim Sinan yedi kez Türkiye şampiyonu oldu.”

Jimmi başını salladı. “Mai Lyn’e gitmeliyiz. Görüşürüz, Bay Kurt.”

“Görüşürüz, harika çocuk. Bir ara bana rövanş şansı verir misin?”

“Rövanş? O nedir?”

“İkinci bir yarış. Benim de yenebilmem için,” diye karşılık verdi Murat’ın babası gülümseyerek.

“Nasıl isterseniz.”

“Babam senden hoşlandı, Jimmi,” dedi Murat Mai Lyn’in ailesine ait çamaşırhaneye giderlerken.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu JoJo.

“Bana daha önce hiç olimpiyat şampiyonu olabileceğimi söylememiştin,” dedi Murat. “Bana hep şöyle der: ‘Oğlum, sen bir gün Avrupa şampiyonu olacaksın.’”



Çamaşırhanenin önünde boşaltılmayı bekleyen birkaç kamyon duruyordu. Üç arkadaş giriş salonundan geçerek Minh ailesinin yaşadığı dördüncü kata çıkan merdivenlere yöneldiler. Mai Lyn'in odasının kapısı sonuna kadar açıldı. Kız çalışma sandalyesinde oturmuş hipnotize olmuş gibi yere bakıyordu. Zemin kâğıtlarla kaplıydı.

"Teyzen gitti mi?" diye sordu Murat.

Mai Lyn cevap vermedi.

"Merhaba!" diye seslendi JoJo. "Biz geldik!"

Kız hâlâ tepki vermemişti.

Jimmi, Mai Lyn'in yanına giderek omzuna dokundu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Mai Lyn sonunda başını kaldırarak onlara baktı. Sanki daha yeni bir rüyadan uyanmış gibiydi.

"Düşünüyorum," dedi.

"Ne hakkında?" diye sordu Murat. "Biz de seninle birlikte düşünebilir miyiz acaba?"



Mai Lyn üç arkadaşın koltuğa oturmalarını işaret etti. “*Sango Mali* hakkında düşünüyordum,” diye cevap verdi. “Belki de bu iki kelimenin Orta Afrika’yla hiç ilgisi yoktur. Belki de ilerleme sağlayabilmek için harflerin yerlerini değiştirmemiz gerekir.”

“Ama Mali Afrika’da ve Sango da Orta...” diye söze başladı JoJo.

Mai Lyn sözünü sertçe kesti. “Belki de Sango Mali bir harf bulmacasıdır. Onu çözdüğümüzde belki de Jimmi’nin geçmişi hakkında daha çok bilgiye ulaşacağız.”

Çocuklar yere saçılmış kâğıtlara şimdi daha da dikkatli bakmaya başladılar. *İLAM OGNAS* diye yazmıştı Mai Lyn bir tanesine. Başka bir kâğıtta ise *AMİL ANGOS* yazıyordu. Diğer kâğıtlarda ise *LAMİ*, *SONGA*, *GONSA MAİL* ya da *LİMA ASONG* gibi tuhaf sözcükler yazılıydı.



“Yani harflerin yerlerini değiştirirsek bir mesaj bulacağımızı mı söylemek istiyorsun?” diye sordu JoJo heyecanlanarak.

Mai Lyn başını evet anlamında salladı. “Olabilir.”

“Ama bu... ama bu birisi bize yardım etmek istiyor anlamına gelir,” diye fikir yürüttü JoJo.

“Belki de Tom Sotom,” dedi Jimmi. “Belki de son günlerde olanların arkasında o vardır.”

“Peki yardım etmek istiyorsa neden bizden bir bulmaca zmemizi istiyor? Bana bunu açıklar mısın? Neden doğruca neler olduğunu söylemiyor?” diye sordu JoJo.

Cevap vermek yerine Jimmi çoğu zaman olduğu gibi sadece omuzlarını silkti.

“Ne oldu? Bulmacada bana yardım edecek misiniz?” diye sordu Mai Lyn.

“Madem istiyorsun!” dedi Murat ve çalışma masasından bir not defteri ile siyah keçeli kalem aldı.





“Zararı olmaz,” dedi JoJo mırıldanarak ve arkadaşının yaptığıını yaptı.

Bunu takip eden saatlerde odanın zemini kâğıtlarla doldu. Hatta Jimmi'nin kelime birleştirmeleri için doğrudan zemini kullandığı bile oluyordu. Ancak *AMISOLGAN* ile *NAGOLSAMI* arasında işe yarar bir sözcük bulamamışlardı.

Murat bir süre sonra inleyerek, “Ben vazgeçiyorum,” dedi ve elindeki geri kalan kâğıtları masanın üzerine fırlattı. “Belki de kelimelerin gerçekten Afrika ile bir ilgileri vardır.”

“Milyonlarca ihtimal var,” dedi JoJo homurdanarak. “İyi bir bilgisayar programıyla bu işi çözerdik.”

Jimmi ve Mai Lyn bir şey demediler. Kır saçlı çocuğun gözleri kapalıydı ve uyuyor gibi görünüyordu. Mai Lyn ise hâlâ kâğıtların arasına gömülmüştü.

Birden bağırdı. “Buldum!” dedi ve heyecanla masanın altına düşmüş olan bir kâğıdı gösterdi.



“Oku, JoJo!” diye komut verdi. JoJo biraz gecikince de, “Haydi çabuk!” diye kızdı.

“A-L-İ G-O-S-M-A-N” diye harfleri okudu JoJo masanın altındaki kâğıdı kaldırdıktan sonra.



“Gelin,” dedi Mai Lyn ve diğçerlerinin yetişmekte zorlandığı bir hızla merdivenlerden aşığıya fırladı. Kanal boyunca bir süre koşup küçük bir sokağına saptıktan sonra kız tek katlı bir yapının önünde durdu.

“Oku JoJo!” diye bir kez daha emir verdi ve giriş üzerindeki ışıklı tabelayı işaret etti.

“W-w-w-Nokta-Ali-Gosman-çizgi-güzel-kitaplar-Nokta-d-e,” diye okudu JoJo. “Yok artık! Bunu nereden biliyordun?”

Mai Lyn omuzlarını silkti. “*Sango Mali*’nin başka bir anlamının olduğunu baştan beri hissediyordum,” diye açıkladı. “Birkaç hafta önce patenle kayarken buradan geçmiştım ve ışıklı tabela o zaman dikkatimi çekmişti.”

“Ali Gosman... kulağına Türkçe gibi geliyor,” diye söylendi Murat. “Şimdi?” diye sordu.

“Kapıyı çalacağız,” dedi JoJo.



Tam o sırada sokak lambaları yandı. Murat kol saatine baktı. "Bu saatte dükkânda kimse kalmamıştır," dedi.

"Yine de deneyebiliriz," dedi JoJo.

"Peki ne diyeceğiz?" diye sordu Mai Lyn.

"Beni tanıyıp tanımadıklarını soracağız," diye cevap verdi Jimmi.

Murat giriş kapısının yanındaki diyafonun yanına gidip düğmeye bastı. Ancak içeriden ses gelmedi. "Çalışma saatleri Pzt.-Cu. 10-18 arası ve Randevu ile" diye zilin altındaki yazıyı okudu.

"Yarın ona çeyrek kala burada buluşalım. Anlaştık mı?" diye sordu.

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Jimmi bu akşam nerede kalacak?" diye sordu Mai Lyn. "JoJo ve bana gelemez. JoJo'nun ailesinin, neler yaşandığını öğrenmesine gerek yok. Urma'nın öğrenmiş olması yeterli. Bizde ise Kakamuralar onu neredeyse yakalamıştı."



“Bizde, antrenman salonunda uyur,” diye karar verdi Murat. “Gece alarm sistemini çalıştırıyoruz. Kakamuralar bile güvenlik sistemini açamaz!”

JoJo’nun gözüne uzun süre uyku girmedi. Ona huzur vermeyen şu Ali Gosman’dı. Kitap satıcısının Jimmi ile ilgisi neydi? Dost muydu düşman mı? Yoksa harf kombinasyonu tesadüfen mi bir araya gelmişti ve Sango Mali’nin anlamıyla hiçbir ilgisi yok muydu? Ayrıca Winnetou’nun ziyareti de vardı. JoJo elbette Willi Kowalski’yi görmekten memnun olacaktı, yaşlı Kızılderili’yi sevmişti. Hatta çok sevmişti. Ancak kendine, bu denizcinin kendilerine yardımcı olup olamayacağını soruyordu. Winnetou seksenin üzerindeydi ve Hamburg’da görüldüğü üzere çok da formunda sayılmazdı. Ya kendisini fazlasıyla zorlarsa? Ve son olarak: Winnetou’yu nerede yatıracaklardı? Jimmi’nin bir günden fazla kalabileceği ve saklanacağı yeri ayarlamakta zaten sıkıntı yaşıyorlardı!



JoJo ancak bileğindeki o tuhaf şeyi çıkardıktan sonra uyuyabildi. Ondan önce iki kez Ali Gosman hakkında soru sormak için Tom Sotom ile bağlantı kurmaya çalışmıştı. Ancak JoJo X ile yılana yirmi kez üst üste basmasına rağmen ekran boş kalmıştı. Belki de bağlantı bozulmuş ya da aletin pili bitmiş olabilirdi. Ya da kısa boylu adam sadece canı istediğinde onunla görüşüyordu...

JoJo rüya âlemine dalmadan önce aklından son olarak şöyle bir soru geçti: Jimmi tek başına koca bir gemiyi batırmıştı. Neden arkadaşlarının yardımını olmadan o kulübeden çıkmayı başaramamıştı? *Katana* kelimesi ona bu sefer niçin yardımcı olmamıştı? Yoksa hiç denememiş miydi? İnsanüstü gücünü ortaya çıkarabilmek için kelimenin, memleketinin haritasının çizimi ve o gri bloklara mı ihtiyaç duyuyordu? Sihirli üçgen gibi bir şeye mi ihtiyacı vardı? Soru üzerine soru... ve görünürde hâlâ tek bir cevap yoktu.



Ertesi gün için şiddetli fırtına, yağış ve taşkın tehlikesi anons edilmişti. Ancak JoJo'nun çalar saati dokuza birkaç dakika kala çaldığında hava yazın başından beri olduğu gibi neredeyse bulutsuzdu. JoJo'nun güçlü bir sağanak yağışa bir itirazı yoktu. Sonrasında nefes almak daha kolay hale geliyordu.

Tam kahvaltısını bitirdiğinde kapı zili çaldı. Gelenler Murat ve Mai Lyn'di.

“Ne yapmayı planlıyorsunuz?” diye sordu JoJo'nun annesi. Tatilden kalma kirli çamaşırlardan oluşan koca bir yığını çamaşır makinesine yerleştiriyordu.

“Bisikletle gezmek, havuza gitmek, basketbol oynamak... bilmem,” dedi JoJo.

“Arada sırada ara, tamam mı? Ve lütfen saat yedide dönmüş ol. Akşama leziz soya köftesi var.”

“Soya köftesi,” diye homurdandı JoJo yüzünü ekşiterek. “Bir onlar eksikti.” Annesiyle babası tatilde büyük ihtimalle midelerini Paella, şiş kebab ve tortillayla doldurmuştu. Şimdi ise aldıkları kiloları



vermeliydiler. JoJo'nun sevgili ebeveynleri de bunu sağlıklı yiyeceklerle yapmaya çalışacaktı. Gerçi diyetleri hiçbir zaman dört haftadan fazla sürmezdi.

“Yüksek sesle konuş,” dedi annesi. “Seni duyamadım.”

“Leziz,” dedi daha şimdiden Urma'nın tavukları ve et köftelerini özlemeye başlamış olan JoJo. “Çok leziz anne.”

Çocuklar tam evden çıkacakken JoJo'nun babası çalışma odasından çıktı. “Bu akşam satranç oynayacak mıyız?” diye sordu JoJo'ya. “İbiza'da, Rusya'dan gelen bir başka tatilciyle antrenman yaptım. Birçok turnuva kazanmış olan uluslararası bir şampiyondu.”

JoJo babasını bekleyen on iki hamlelik matı düşündü. “Eğer istiyorsan,” diye cevap verdi gülümseyerek.

“Jimmi nerelerde?” diye sordu JoJo, Stern Sokağı'ndan aşağıya doğru yürürlerken.



“Önden nehir kenarına gitti,” diye cevap verdi Mai Lyn.

“Ya Kakamuralar onu yakalarsa?”

Murat omzuna şakacıktan bir yumruk attı. “Panik yapma, çokbilmiş. Gündüzleri cesaret edemiyorlar! Siyah giysileriyle her yerde dikkat çekiyorlar.”

“Sizinkiler Jimmi’nin sende kaldığını fark ettiler mi?” diye konuyu değiştirdi JoJo.

Murat başını salladı. “Jimmi ve ben saat altıda kalktık. Gerçi babam biraz çılgındır. Ama o kadar erken bir saatte de antrenman yapmaz.”

Çocuklar saat tam onu gösterirken kitapçının ya da içinde her ne saklanıyorsa o binanın önündeydiler. Jimmi, müşteri park yerinin çevresine örülmüş çirkin beton duvarın üzerinde oturmuş yolun nehir tarafını izliyordu. Bir yük teknesi yanaşma manevralarına başlamıştı. Görünüşe göre tekneye



çakıl yüklenmişti. Taşlar güneş ışığında elmas gibi parlıyordu.

Jimmi herhangi bir selamlaşmaya gerek görmeden duvardan atladi ve zili çaldı. Kot pantolon, deri ceket ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın kapıyı açtı.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Bay Gosman ile konuşmak istiyoruz,” diye cevap verdi Mai Lyn. “Bay Ali Gosman,” diye ekledi JoJo.

Kadın gülümsedi. “Ali Gosman benim.” Çocukların hayretler içindeki yüzlerini görünce şöyle devam etti: “Alexandra Gosman, kısaca Ali. Şirket bana ait. İçeriye buyurun lütfen.”

Ev tamamen kitaplardan oluşmuş gibiydi... tam da Gizli Kitap Kulübü üyelerine göre bir yerdi. Ya da daha doğrusu şöyle: Okumaktan hoşlanan insanlar için bir cennet. Duvarlar istiflenmiş kitaplarla doluydu, tavana kadar raflara dizilmişlerdi ve hatta kadının çocukları içeriye aldığı büronun



sandalyelerine bile kitap konmuştu. Bazıları kartonlara paketlenmişler, diğerleri de paketlenmeyi bekliyorlardı.

“Burası bir internet sahaf dükkânı,” diye açıkladı ve kol kalınlığında, deri kaplı bir incili yumuşak bir şekilde okşadı. “Güzel, eski kitaplar satarım. Ama size nasıl yardımcı olabilirim? 14.yüzyıldan kalma bir kutsal kitap aramıyorsunuz herhalde?”

Jimmi bir adım öne çıktı. “Beni tanıyor musunuz?” diye sordu.

Kadın hayır anlamında başını salladı.

“Beni daha önce görmediğinize emin misiniz?” diye devam etti Jimmi.

Kadın bir kez daha başını salladı. Ancak sonra bir an duraksadı. Gözlüklerini düzeltti, Jimmi'nin çevresinde birkaç kez döndü ve onu baştan aşağıya inceledi. Özellikle de başına ve saçlarına odaklandı.



Sonra da evin girişinde ayrılan odalardan birine girdi. Kapıdan eski bir kasayı açtığı ve içinden bir şey çıkardığı görülüyordu.

Kadın geri geldiğinde elinde kalın bir kitap tutuyordu. Deri cildi narin varaklarla süslenmişti, harfler gümüş renginde parlıyordu. Kitap muhteşem güzeldi, mutlaka bir servet değerinde olmalıydı. Kadının onu neden bir kasada sakladığı belliydi.

“*Liber Angelorum,*” diye okudu JoJo kadın kitabı dikkatlice masanın üzerine bıraktığında. “Bu ne demek? Latince değil mi?”

Murat hafif bir inleme sesi çıkardı. JoJo en iyi dostuydu ancak çokbilmişi oynadığında sinirlerine dokunuyordu.

“Haklısın,” dedi Ali Gosman. “Meşhur Melekler Kitabı. Bildiğim kadarıyla bundan dünyada sadece iki tane kaldı. Birisi Zürih’te bir müzede. Ve bu,” cilde dokundu, “bu da bana ait!”



Böyle dedikten sonra kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Sağ taraftaki sayfada hep bir melek resmedilmişti. Sol tarafta ise Latince bir metin yazılıydı.

Kadın sonunda aradığı şeyi bulmuştu. “Şuna bir bakın,” dedi ve kitabın ortasında yer alan melek resmini gösterdi.

“Bu... bu imkânsız,” diye kekeledi JoJo resme baktıktan sonra.

“Doğru!” dedi Mai Lyn.

“Büyücülük!” diye mırıldandı Murat. Çok ender Türkçe konuşurdu. Yılda en fazla bir kez, o da Türkiye’ye tatile gittiğinde. “Büyücülük!”

“Bu ne demek?” diye sordu kadın.

“Büyücülük,” dedi Murat. “Kitap ne kadar eski?”

“Milan’da 1578 yılında yazılmış,” diye cevap verdi Ali Gosman hiç beklemeden. “Benzerlik çok şaşırtıcı değil mi?”



“Melek gerçekten de ikizin olabilirmiş,” dedi JoJo Jimmi’ye. “Şuna bak; aynı kır saçlar ve aynı yüz.”

“Ama durun...” diye araya girdi Mai Lyn. “Bu imkânsız. Melek bundan dört yüz yıl önce çizilmiş! Ressam Jimmi’yi tanımış olamaz!”



“Muhteşem bir resim, öyle değil mi?” dedi Bayan Gosman. “Sanki melek kitabın içinden çıkacakmış gibi...”

Cümleyi tamamlamasına fırsat kalamadan kapının zili çaldı. Ali Gosman diz üstü bilgisayarının bir tuşuna bastı. Ekranda siyah şapkaları, siyah giysileri ve siyah kravatları olan iki adam belirdi. İkisi birbirlerine tıpatıp benziyordu. İkisinin de ellerinde birer evrak çantası vardı. Güneş gözlüklerini bu seferlik çıkarmışlardı.

“Kakamuralar!” diye bağırdı Jimmi.

“Bizi yine nasıl bulabildiklerini gerçekten merak ediyorum,” dedi Mai Lyn ve Jimmi’nin elini tuttu.

“Bu adamları tanıyor musunuz?” diye sordu Ali Gosman.

Murat başını salladı ve Jimmi’yi işaret etti. “Onun peşindeler.”

“Neden?”



“Bilmiyoruz,” diye cevap verdi Mai Lyn. “Gerçekten,” diye ekledi kadının şüpheli bakışlarını fark edince.

Zil bir kez daha çaldı. Sesi bir şekilde tehditkâr çıkıyordu.

“Lütfen, onu saklamalısınız!” dedi Mai Lyn.

“Bunlar nasıl insanlar?” diye sordu kadın.

“Japon polisi olduklarını iddia ediyorlar,” diye açıkladı Murat. “Ama buna inanmıyoruz.”

İkizler kapıyı üçüncü kez çaldılar.

“Onları içeriye almak zorunda değilim,” dedi geçen her saniyeyle birlikte kafası daha çok karışan kadın. “O zaman şirkette kimsenin olmadığını düşünürler.”

“Arabanız park yerinde,” dedi JoJo. “Ayrıca onları içeriye almazsanız bizi dışarıda bekleyeceklerdir. Kakamuralar işin peşini kolay kolay bırakmıyor. İnanın bana!”



Sonunda kadın ayağa fırladı ve Jimmi'ye kendisini takip etmesini işaret etti. Yandaki odada kitap duvarındaki ince bir tahtaya bastı. Raflar sihirli bir el dokunmuş gibi iki yana açıldı. "Buraya gir," dedi kadın. "Ve ses çıkarma!"

Jimmi bir an duraksadı. "Resmin yanında ne yazıyor?" diye sordu.

Kadın onu iki metre karelik karanlık odanın içine çekti. "Bunu sana sonra anlatırım," dedi ve bir düğmeye bastı. Kitap duvarı yine sessiz bir şekilde kapandı.





4. BÖLÜM

Kakamura ikizleri sahaf dükkânına adım atar atmaz, odalardaki sıcaklık sıfır derece noktasına doğru hızla azaldı. Adamlardan biri kapının önünde kaldı. Diğeri ise Ali Gosman, JoJo, Murat ve Mai Lyn'in bir koruma duvarı gibi arkasına geçip sıkışarak durdukları masanın önüne geldi. Adamın gözleri o kadar soğuk bakıyordu ki bakınca bile insanın tüyleri diken diken oluyordu. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi, konuşurken ince dudakları neredeyse kımıldamıyordu.



“Adım Kakamura, Toshi Kakamura, Japon polisindenim,” dedi rahatlıkla bir robota ait olabilecek bir sesle. “Kardeşim ve ben şu çocuğun peşindeyiz.” Bunu söylerken hâlâ masanın üzerinde açık duran Melekler Kitabı’ndaki melek resmini gösterdi.

Ali Gosman boğazını temizledi. “Polis kimliğiniz ya da ona benzer bir şeyiniz var mı?” diye sordu.

Adam ceketinin cebinden bir kimlik çıkarıp kadına uzattı.

“Ne yazık ki Japonca bilmiyorum,” dedi ve kimliği geri uzattı. “Ayrıca bu, aradığınız o çocuk değil. Kitaptaki resim 16. Yüzyıldan kalma bir melek tasviri.”

Murat dalga geçer gibi gülümsedi. Ancak Kakamura’nın sert bakışı yüz ifadesinin donmasına neden oldu.

“Çocuk ne gibi bir suç işlemiş ki?” diye sordu Bayan Gosman. “Hem burada saklandığını da nereden çıkardınız?”



“İki soru sordunuz,” diye karşılık verdi adam yine aynı monoton ses tonuyla. “İlk soruyu cevaplandırmama izin yok. Devlet sırrı, anlayış göstermenizi rica edeceğim. İkinci sorunuza gelince: Aradığımız kişi...” parmağıyla Murat, JoJo ve Mai Lyn’i gösterdi, “genelde bu kişilerin bulunduğu yerde oluyor.”

Ali Gosman korunaklı çalışma masasının arkasından çıktı. “Aradığınız çocuk burada değil,” dedi kesin konuşarak. “Şimdi lütfen gidin!”

“Etrafa biraz göz atabilir miyiz?” diye sordu, sanki kadının söylediğini hiç duymamış gibi. “Sadece burada olmadığından emin olabilmek için.”

“Eğer gerçekten gerekliyse, buyurun!”

Bayan Gosman adamı oda oda gezdirirken çocuklar da onları güvenli bir mesafeden takip ettiler. JoJo, Kakamuralar yakınlarında olduğunda Jimmi’nin neden kendini zayıf hissettiğini artık anlayabiliyordu. Kakamuralar çevrelerine, Vega’da



siyah bloklara dokunduğunda hissettiğine benzer bir enerji yayıyorlardı. Bu, adamların çevresinde bulunan herkesi mutsuz hissettiren bir enerjydi.

Sonunda Jimmi'nin saklandığı odaya girdiler. Kakamura diğer odalara sadece şöyle bir göz gezdirmişti. Ancak burada daha uzun süre kaldı. Rafardan kitaplar alıp her tahtaya dikkatlice dokundu ve hatta ışık şalterini bile açıp kapattı.

“O burada,” dedi sonra.

“Değil,” diye karşılık verdi Ali Gosman.

“O burada,” diye tekrar etti Kakamura, ses tonunda en ufak bir değişiklik olmadan. “Onu teslim etmeniz sizin iyiliğinize olur.”

Evrak çantasını açtı. Çanta ağzına kadar parayla doluydu. Demek Murat gerçekten de abartmamıştı. “İşlerinizin iyi gitmediğini biliyoruz,” dedi. “Şirketinizin durumunu birkaç gündür inceliyoruz ve batmakta olduğunuzu biliyoruz. Burada yüz bin avro var. Çocuğu bize teslim ederseniz para sizindir.”



Kadın bir an için düşündü. Sonra, “Hayır,” dedi. Bir kez daha: “Hayır!” JoJo, Kakamura’nın teklifini reddetmenin ona ne kadar zor geldiğini görebiliyordu. “Ve şimdi buradan defolun!” diye bağırdı kadın. “Hem de hemen! Yoksa polisi mi çağırmamı istersiniz?”

Kakamura çantasını kapattı. “Buna pişman olacaksınız,” dedi güneş gözlüğünü yavaşça takarken. “Tıpkı bu çocuklar kadar aptalsınız.” Sonra da acele etmeden odadan çıktı. İkiz kardeşi ise bu arada kapıdaki yerinden bir milim bile kıyılamamıştı. Sonra da ortaya çıktıkları gibi yine sessizce yok oldular. Biraz sonra bir motor sesi duyuldu. Çocuklar pencereye koşular ve Kakamuralar’ın siyah Mercedes’inin çamaşırhane yönünde gözden kaybolmasını seyrettiler.

“Yaşasın!” diye bağırdı Mai Lyn. “Onlardan kurtulduk!”





76



“Önemli olan ne kadar süre için onlardan kurtulduğumuz,” diye mırıldandı Murat.

“Jimmi’yi kurtardınız,” dedi JoJo Bayan Gosman’a. “Parayı alabilirdiniz.”

“O gizemli adamlardan mı?” dedi Ali Gosman ve irkildi. “Asla! Siz de benim gibi üşüdünüz mü?”

Çocuklar başlarını salladılar.

“Gerçekten de batıyor musunuz?” diye sordu Murat.

Kadın bir an için duraksadı. “Neredeyse,” diye cevap verdi sonra. “Kitap işi zordur. Özellikle de eski kitaplar. Bankanın bana cehennem hayatı yaşattığını o ikisinin nasıl öğrendiğini gerçekten çok merak ediyorum!”

“Neden Melekler Kitabı’nı satmıyorsunuz?” diye sordu Murat.

Ali Gosman gülümsedi. “Onu satmaktansa bir köpek kulübesinde yaşarım daha iyi,” dedi. “Melekler



Kitabı'm kuşaklar boyu aileme ait. Sahaf olmamın nedeni de odur.”

“Meleği bize anlatacak mısınız?” diye rica etti JoJo.

“Elbette,” diye cevap verdi kadın. Sonra da alnına bir şaplak attı. “Arkadaşınızı unuttuk!” dedi ve yandaki odaya koştu.

Ali Gosman Jimmi'yi karanlık sığınağından çıkardıktan sonra çocuk hemen pencereye koştu. “Gittiler mi?” diye sordu. “İçeriden hiçbir şey duyamadım.”

Mai Lyn elini onun omzuna koydu. “Bayan Gosman seni ele vermedi,” dedi. “Kakamuralar ona yüz bin avro teklif etti! Haklısın; o ikisi korkunç. Neredeyse donacaktık.”

“Vazgeçmeyeceklerdir,” dedi Jimmi kısık sesle. “O ikisi asla vazgeçmiyor.”



Sonra da Ali Gosman'a döndü. "Sağ olun," dedi sadece.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu kadın.

"Evet!" dedi Murat.

Kadın içeriye gitti ve döndüğünde bir tepside beş bardak kolayla döndü. "Şeref!" dedi.

Jimmi bardağını bitirdikten sonra melek resminin karşı sayfasında yer alan yazıyı işaret etti. "Burada ne yazıyor?" diye sordu.

Ali Gosman burnunun üzerindeki gözlüğü düzeltilti. Yavaşça, "Bu melek 13 Ocak 1578'de Duomo Katedrali, Milan'da görülmüştür," diye çevirdi yazıyı yavaşça. "Kır saçları onun yaşlandırma işlemine maruz kalmış bir haberci melek olduğunu düşünüyor. Nedeni bilinmemektedir."

Bir yudum kola içtikten sonra devam etti: "Meleğin görünmesine şahitlik eden saygıdeğer Milan



vatandaşları şunlardır: Francesco Anselmi, Leonardo Rivera ve Cecilia Amati."

Bir süre kimse konuşmadı. Murat sinirli bir şekilde küpesiyle oynuyordu. Mai Lyn tırnaklarını kemiriyor ve JoJo da saçlarını çekiştiriyordu.

Bayan Gosman düşüncelere dalmış olan Jimmi'den gözlerini alamıyordu.

"Bu kitaba nasıl girdin sen?" diye sordu sonunda.

Jimmi omuzlarını silkti. "Girmedim," dedi kısık sesle. "Ama kardeşim olabilir."

"Belki de büyük, büyük, büyükbabandır," diye söze girdi Murat. "Belki de Milan'daki melek oydu."

"Melek diye bir şey yoktur," diye fikrini belirtti JoJo.

"Bundan emin misin?" diye sordu Ali Gosman.

Mai Lyn tüm bu süre boyunca susmuştu. Sonra yine konuşmaya katıldı. "Yüzde yüz kesin olan bir şey var: Kakamuralar işin peşini bırakmıyorlar. Ara-



halarıyla bir köşede bekliyorlardır. Jimmi evden çıktığı anda onu yakalayacaklardır.”

“Burada kalamaz mı?” diye sordu JoJo.

“Nasıl?”

“Burada güvende,” dedi JoJo.

“Bilemiyorum,” dedi kadın. “Sizi tanımıyorum.”

“Bize büyük bir iyilik yapmış olursunuz,” dedi Mai Lyn. “Çok büyük bir iyilik,” diye ekledi ve karşı konulmaz gülümsemesini devreye soktu.

Tıpkı diğer tüm yetişkinlerde de işe yaradığı gibi Ali Gosman’da da işe yaramıştı. “Tamam,” dedi kadın. “Arkadaşınızı ne zaman alırsınız?”

“Yarın,” diye cevap verdi Mai Lyn. “Sabah erkenden.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Jimmi. Yüzünden, geceyi sahaf dükkânında geçireceğinden dolayı ne hissettiği anlaşılmıyordu. Ayrıca yerinden hoşlan-



madığını düşündüğü anda oradan kaçacak yolu kolaylıkla bulurdu.

“Ben bizimkilerle bir Türk düğününe gideceğim,” diye hemen cevap verdi Murat. “Kuzenimin kuzeninin kuzeni evleniyor. Belki de yeğenimin kuzeninin kuzenidir. Einstein Lisesi’nin konferans salonunda yapılacak. 500 kişi katılacak.” Gülümsüyordu. “Elbette bunlar sadece en yakın akrabalar.”

“Ben de Vietnam’dan gelen teyzem ile ilgilenmiyim,” dedi Mai Lyn.

“Babam benimle satranç oynamak istiyor,” dedi JoJo. “Süregelen oyunumuzda onu yenebileceğim bir strateji geliştirdim. Görüşürüz Jimmi!”

Çocuklar şehre dönüş yolunda konuşmadılar. JoJo arkadaşlarının aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Bunlar onun da zihnini meşgul eden sorulardı: Jimmi bir melek miydi? Bir melek ailesinden mi geliyordu? Özel bir görev ya da yol-



culuk sırasında gökten düşmüş ve hafızasını mı kaybetmişti?

JoJo, Stern Sokağı'na döndüğünde ailesini terasta otururken buldu. Babası gazetenin ekonomi sayfasını okuyordu. Annesi tatil fotoğraflarını düzenliyordu. Urma'nın sandalyesi ise boştu. Mutlaka geleneksel öğle uykusu için odasına çıkmış olmalıydı.

“Bu kadar erken mi geldin? Ne oldu?” diye sordu babası. Bir bilgisayar yazılım şirketi vardı ve bu şirketin de tek bir çalışanı vardı: Kendisi. Çift garajı geçen yıl bir ofise çevirmişti. Babasının evden çalışması JoJo'yu mutlu ediyordu. Ancak şu anda onun da diğer babalar gibi sabah ortadan kaybolup akşam eve gelmesini tercih ederdi. Jimmi'yi ondan saklamak zor olacaktı.

“Mai Lyn ve Murat'ın işleri var,” diye karşılık verdi JoJo. “Düğün falan gibi şeyler.”



JoJo'nun babası güldü. "Evleniyorlar mı? Bunun için biraz genç değiller mi?"

"Çok komik!"

"Ya senin durumun ne?" diye sordu JoJo'nun babası.

JoJo omuzlarını silkti. Eğer Winnetou aramazsa çok sıkıcı bir öğleden sonrası olacaktı. Ne de olsa babasının satranç maçında hiç şansı yoktu. Yaşlı adamın ortaya çıkmasını umuyordu. JoJo'nun mutlaka birisiyle konuşması gerekiyordu. Belki de Willi Kowalski o eski kitaptaki mekle ilgili bir şeyler biliyordu. Bilmese de Winnetou'nun ona anlatabileceği mutlaka birkaç denizci hikâyesi vardı. Hiç olmazsa evde oturmaktan daha iyi olurdu.

JoJo'nun babası gazeteleri yere bıraktı. "Bugün iş başlamayacağım," dedi Sonra da gülümseyerek ekledi: "Tatildeki yorgunluğu üzerimden atmam gerek. Bir tur satranç oynayalım mı?"



“Birazdan gelirim!” dedi JoJo ve satranç takımını almak için birinci kata çıktı.

“Bu oyun berabere biter,” dedi babası tahtadaki pozisyonu inceledikten sonra. “Haydi yenisine başlayalım.”

JoJo heyecanla başını salladı. “Bu hoşuna giderdi değil mi? Bu oyunu bitireceğiz.”

Babası iç geçirdi. “Peki. Kim oynuyor?”

“Sen,” dedi JoJo.

Babası hiç duraksamadan kalesini a2’den a3’e çekti. Sonra da elini JoJo’ya uzattı. “Berabere. Anlaştık mı? Pozisyonun daha iyi olmayacak!”

JoJo dinlemiyordu bile. Gözlerini kapatarak konsantre olup bir gün önce düşündüğü at hamlesini yaptı.

Altıncı hamleye kadar her şey planlandığı gibi ilerledi. JoJo’nun babası bir kötü pozisyondan diğerine düşüyordu. Ancak JoJo belirgin bir avantaj



yakalayamadı, babası kendisini iyi savunuyordu. Anlaşılan uluslararası şampiyonla yaptığı antrenmanın ona faydası olmuştu. Ayrıca daha gençlik yıllarında satranç için bir bilgisayar programı yazmış ancak seri üretime geçirememişti. JoJo oyunu hafife alma hatasına düşmemeye çalışıyordu.

Yedinci hamleden önce devamını nasıl getireceğini bilemediğini fark etti. Nasıl devam edeceğini düşünürken gözleri sol bileğine kaydı. Demek bu yüzden aklı onu yarı yolda bırakmıştı: Bu sabah, gizemli işaretleri olan saatini koluna takmayı unutmuştu!

“Berabere?” diye sordu babası ve elini bir kez daha uzattı.

“Asla!” dedi JoJo ve bir kez daha odasına koşarak saati koluna taktı. O önceden bildiği serinlik dalgası tüm bedenine yayıldı. Şah mata giden tüm hamleler bir anda yeniden aklına gelmişti.





Aşağıya inerken Urma ile karşılaştı. Saçları hep uykudan kalktığında olduğu gibi yine dağınıktı. “Arkadaşımız Jimmi’nin durumu nedir?” diye sordu fısıltıyla.

“Güvende,” diye geri fısıldadı JoJo.

“Tanrıya şükür. Adamlar hâlâ peşinde mi?”

JoJo evet anlamında başını salladı.

“Aman dikkat edin!”

“Söz, Urma.”

Satrancın başına geçince her şey çok hızlı oldu. JoJo peş peşe beş hamleyi o kadar hızlı yapmıştı ki babası başını sallamadan duramıyordu. JoJo son mat hamlesini yapmadan şahını yatırdı ve babası oğluna elini uzattı. “Sen kazandın,” dedi. “Tebrik ederim.”

Bir an için duraksadı, sonra da, “Hamlelerini önceden düşünmüştün, değil mi? Biz İbiza’dayken sen çözümü bulmuştun, haksız mıyım?” diye sordu.



JoJo başını salladı.

“Bu yüzden biraz önce odana çıktın, değil mi?”

JoJo bir kez daha başını salladı.

“Çözümü bulmak için ne kadar düşündün?”

“Bir dakika,” diye cevap verdi JoJo.

“Bu on iki hamlelik bir mattı!” dedi babası ve annesinin kolunu onu bağırtaçak kadar çok sıktı. “Oğlumuz büyük bir üstat gibi oynadı!”

“Bu yüzden beni öldürmek zorunda değilsin ama,” diye kızdı JoJo’nun annesi, kolunda üç kırmızı parmak izi oluşan yeri ovalarken.

“Tamam,” dedi JoJo. “İki dakikada çözdüm. Rövanş ister misin?”

“Bundan şüphelen olmasın!”

Akşam yemeğine kadar üç parti oynadılar. JoJo ilkini yirmi bir, ikincisini on sekiz ve üçüncüsünü de on yedi hamlede kazandı; hem de dikkatsizliği yüzünden vezirini on ikinci hamlede kaybetmesine



rağmen. Bugüne kadar babasıyla eşit düzeyde oynuyorlardı. Ancak JoJo bir anda çok daha üstün oynamaya başlamıştı; babasının onun karşısında zerre kadar şansı yoktu.

“Yarın...” diye söze başladı JoJo’nun babası. Yutkundu ve ancak ikinci oyundan beri önünde duran biradan bir yudum içtikten sonra konuşmaya devam edebildi.

“Tatilden sonra seni satranç kulübüne yazdıracağım, JoJo,” dedi. “Sen... sen... vay canına... muhteşem oynuyorsun. Satranç programıyla mı çalıştın yoksa?”

“Çalışmak mı? Senin satranç programınla mı? Hayır,” diye karşılık verdi JoJo ve gömleğinin kolunu bileğindeki şeyin üzerine çekti. Babası onu hâlâ fark etmemiş görünüyordu. Ve bunun bu şekilde kalması daha iyiydi.

Akşam yemeği sırasında telefon çaldı. JoJo açmak istedi ancak annesi ondan hızlı davranmıştı.



“Bir beyefendi seninle görüşmek istiyor,” dedi.
“Koslowski ya da ona benzer bir ismi var.”

JoJo telefonu elinden alarak odasına fırladı. Ailesinin duymaması için fısıldayarak, “Selam, Winnetou,” dedi. “Neredesin?”

“Tren garının yakınında bir oteldeyim. Adı –dur bakayım– burada yazıyor: *Üç İhlamur*.”

“Buluşalım mı?”

“Tamam, ufaklık. Nerede?”

“*Venezia* dondurmacısında. Hemen bulunduğu yerin köşesinde,” dedi JoJo, “On dakika sonra oradayım!”

“Bu adam kim?” diye sordu babası JoJo merdivenlerden inerken.

JoJo bu soruyu beklemişti. Ailesinin ne kadar meraklı olduklarını biliyordu. Bu yüzden de cevabı hazırlamıştı. “Bir satranç oyuncusu. Adı Willi Kowalski.”



Babası elini masaya vurdu. “Bu kadar iyi olman tesadüf olamazdı zaten!” dedi. “Adamı nereden tanıyorsun?”

JoJo bu soruya karşı da hazırlıklıydı. “Yüzme havuzunda büyük satranç tahtasında ona karşı oynadım ve neredeyse kazanacaktım,” diye yalan söyledi; kulaklarının kızardığını hissediyordu. Yalan söylemek konusunda pek başarılı sayılmazdı. Ancak şu anda başka seçeneği yoktu. Ailesine Winnetou’nun gerçekte kim olduğunu ve arkadaşlarıyla birlikte neler yaşadıklarını anlatırsa onunla buluşmasına asla izin vermezlerdi.

“Sonra da bana birkaç numara öğretti,” diye devam etti JoJo. “Seksenin üzerinde ve çok tatlı biri.”

“Peki, senden ne istiyormuş?” diye sordu JoJo’nun annesi. Bu hikâyeyi beğenmediği yüzünden belli oluyordu. JoJo yabancı bir adamla buluşacaktı, öyle mi? Akşam saati? Kadının zihninde bir sürü alarm çalmaya başlamıştı.



Keşke hâlâ Ibiza'da olsalardı diye geçirdi içinden JoJo. Urma bu kadar çok soru sormazdı. Onunla hayat daha kolaydı. "Venezia'da benimle satranç oynamak istiyor. Gidebilir miyim? Lütfen!"

"Buna izin veremeyiz, JoJo," diye karşılık verdi annesi. "Bu saatte olmaz."

"Anne, lütfen!" Bana Sicilya savunmasını öğretti. Bugün ise Vezir Gambiti'ni öğretecek!"

JoJo'nun babası karısına baktı. Kadın önce başını salladı. Ancak sonra da onay verdi. "Tamam," dedi babası. "Sen kazandın. Adam sana şu vezir gambitini öğretsin bakalım. Seni nerede bulacağımızı biliyoruz. Ama bir saat sonra eve dönmüş olacaksın, söz mü?"

"Söz," dedi JoJo.

"Venezia'ya girdiğin an bizi ara. Telefonun yanında, değil mi?"



“Yanımda, anne,” diye cevap verdi JoJo ve bisikletini almak üzere garaja koştu.

JoJo bu akşam olduğu gibi daha önce hiç bu kadar hızlı bisiklet kullanmamıştı. Normalde arkadaşlarıyla her şeyini paylaşırken bugün Winnetou ile yalnız görüşeceğine memnundu. Sabahtan beri aklından geçenleri Murat’a anlatsa çıldırmış olduğunu düşünürdü. Willi Kowalski yaşlıydı. Yaşlı insanlar çocuklara gülmezlerdi. JoJo bunu Urma’dan biliyordu.

Venezia ağzına kadar doluydu. Yaşlı Kızılderili boru benzeri salonun en ucundaki köşede küçük bir masada oturuyordu. Önünde bir kapuçino vardı. Winnetou biraz solgun görünmesine rağmen gözleri parlıyordu. Normalde iki yana düşen saç örgülerini bu sefer arkada at kuyruğu yaparak toplamıştı. JoJo cep telefonunu çıkarıp ailesini aradı ve



dondurmacıya sağ salim ulaştığını bildirdi. Sonra da yaşlı adamın yanına oturdu.

“Bir saat içinde eve dönmeliyim,” dedi JoJo, Winnetou selamlaşırken neredeyse elini kıracak kadar sıkılmıştı.

“O halde hemen anlatmaya başla bakalım, ufaklık!”

JoJo bir nefeste Winnetou’dan ayrıldıktan sonra yaşadıkları her şeyi anlattı. Willi Kowalski dikkatli bir şekilde dinliyordu. Giovanni siparişi almak üzere geldiğinde kendine çikolatalı dondurma söyledi. Büyük bir dondurma için zamanı kalmamıştı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Winnetou, JoJo bir ara nefes almak için durduğunda. “Vay canına!”

“Daha bitirmedim,” dedi JoJo ve sıra aklını kurcalayan konuyu anlatmaya geldi.

Bu, aslında Kakamurular’ın Jimmi’yi gerçekte yakalamaya niyetli olmadıklarıydı.



Tom Sotom ve sözde Japon polislerin aynı tarafta yer aldıkları.

Bu üç adamın, Jimmi'nin başrolünde olduğu bir oyun oynadıklarını. Melek olmasa bile başka bir dünyadan geldiğini.

Halkının daha önce de dünyaya, örneğin 1578'de Milan'a geldiklerini.

Bulmacanın çözümünün *Katana* kelimesinde yattığına inandığını anlattı.

“Peki, Jimmi neden özellikle buraya geldi?” diye sordu Winnetou.

JoJo da bu soruyu kendisine yüzlerce kez sormuştu. Önceleri geçmişi olmayan çocuğun bir uzay gemisiyle buraya düştüğünü ve halkı tarafından ormandaki o alanda unutulduğunu düşünmüştü. Ancak bu süre içinde Jimmi'nin buraya tesadüfen gelmediğinden emin olmuştu.



Aynı zamanda Kakamuralar'la Tom Sotom'un da kır saçlı çocukla aynı dünyadan geldiklerini düşünüyordu. Hatta daha fazlası da vardı: JoJo üç adamın Jimmi'yi sürekli olarak zor ve tehlikeli durumlara sokmaya çalıştıklarını ve son olarak da Mai Lyn, Murat ve kendisinin de kurallarını bilmedikleri bu oyunda birer figür olduklarını düşündüğünü anlattı.

JoJo sonunda, "Sanırım Jimmi'nin tamamlaması gereken bir görevi var. Kakamuralar ile Tom Sotom ise onun doğru kişi olup olmadığını kontrol ediyorlar," diye cevap verdi.

"Ne gibi bir görevmiş bu?"

"Bilmiyorum."

"Peki Jimmi'nin hepimizi kandırmadığını nereden biliyoruz?" diye sordu yaşlı adam.

"Vega'yı hatırla," dedi JoJo. "İçimizden kimse onu batırmayı başaramazdı." Dondurma tezgâhının üzerindeki saate baktı.



“Çıkmam lazım,” dedi. “Beni dinlediğin için sağ ol.”

“Bekle ufaklık,” diye onu durdurdu Winnetou. “Eğer haklıysan Tom Sotom ve Kakamuralar’ın Jimmi hakkında her şeyi bildikleri anlamına gelir. Doğru mu?”

“Doğru.”

“O halde onları konuşurmalıyız.”

“Onları gerçekten de zorlayabileceğimizi...” diye söze girdi JoJo.

Ancak yaşlı adam sözünü kesti. “Üçüne bir tuzak kurmalıyız.”

“Bir fikrin var mı?” diye sordu her geçen dakika Winnetou’ya daha fazla saygı duymaya başlayan JoJo. Willi Kowalski seksen iki yaşlarındaydı ancak zihninde hâlâ on yediydi!

Winnetou başını salladı. “Bu gece bu sorun hakkında düşünelim. Anlaştık mı? Yarında şu Ali



Gosman'da buluşuruz. Beni almaya gerek yok, taksiye binerim.

"Bir şey daha var: Aslında bunu kimseye anlatmak istemiyordum. Ama yine de yapacağım. Hastanede birkaç saat boyunca oldukça fenalaştım. Hemşire rahibi bile çağırılmayı düşündü, son dua için, anlıyor musun? O sırada sürekli olarak *Katana* diye fısıldadım. Nedenini bilmiyorum ancak deneyeyim dedim. Ve buna inanamayacaksınız... bir anda tekrar nefes almaya başladım ve kalbim daha güçlü atmaya başladı. Tabii tüm bunlar tesadüf de olabilir," diye de ekledi.

"Tesadüf mü?" dedi JoJo ayağa kalkarken. "Sanmam. Kelime çok güçlü! Jimmi'ye Vega'da ne kadar güç kazandırdığını hatırla!"

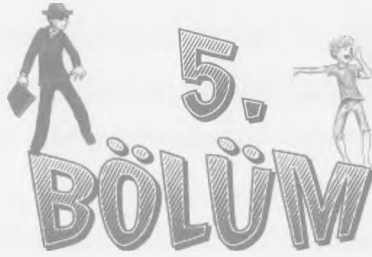
"Belki de *Abrakadabra* gibi büyümlü bir sözdür?" dedi yaşlı adam.

"Umarım, bunları bize şu ikizler ve Tom Sotom anlatır," diye karşılık verdi JoJo.



JoJo eve dönerken acele etmedi. Üzerinde düşündükçe Winnetou'nun fikri giderek daha çok hoşuna gitmeye başlamıştı. Bu akşama kadar oyunun kuralını hep Kakamura Kardeşler belirlemişti. Bu artık değişecekti. JoJo bileğindeki şeye baktı. İkiizlerin nerede olduklarını bilmiyordu. Ancak Tom Sotom ile irtibat kurmayı deneyebilirdi. Belki de bu kısa boylu adam ipleri oynatan esas kuklacıydı. Ya *Katana*? Bu hem iyileştirebilen hem de yıkıma yol açabilen bir kelimeydi. Çok güçlü, kılıç gibi bir kelimeydi...





5. BÖLÜM

JoJo gece pek uyuyamadı. Ancak bunun nedeni düşüncelerinin taklalar atan, ölümcül virajlar alan ve serbest düşüşler yaşatan bir korku treniymiş gibi dolanması değildi. JoJo, Ali Gosman'ın evinde Jimmi'nin başına kötü şeyler gelebileceğinden korkuyordu. Ayrıca uzun zamandır beynini kurcalayan gizemli *Katana* kelimesini düşünüyordu. Bir ara, geceyarısı ile gündoğumu arasında bir yerde JoJo aniden önlerindeki birkaç saat içinde önemli şeyler olacağını hissetmişti. Önemli bir futbol maçı önce-



sinde olduğu gibiydi. Ya da korkulan bir öğretmenin dersindeki sınav gibiydi. Gerçi JoJo bugüne kadar hiçbir öğretmenden korkmamıştı. Terside daha çok geçerliydi...

Artık yatakta kalmaya dayanamadığında saat altıya yaklaşıyordu. Stern Sokağı 17 numaradaki ev, bodrum katındaki depoda bulunan derin dondurucunun çıkardığı gürültü dışında tamamen sessizdi. Erken uyananlardan bazıları köpeklerini gezdirmeye başlamışlardı ve karşı komşu yeni aldığı Harley-Davidson'un gökgürültüsünü andıran sesler çıkaran motorunu çalıştırdı.

JoJo parmak uçlarında mutfağa gidip kendine bir bardak süt aldı. Heyecanlandığında zamanlarda olduğu gibi aç değildi. Sonra da derin bir nefes aldıktan sonra bileğindeki esrarengiz cihazın ekranındaki X ve yılan işaretine dokundu. Tom Sotom'un görüntüsü JoJo'yu şaşırtarak anında ekranda belirdi.



“Erkencisin,” dedi adam.

“Birkaç kez size ulaşmaya çalıştım, Bay Sotom. Neden cevap vermediniz?”

Kır saçlı adamın ince dudakları bir gülümsemeye dönüştü. “Belki de hatlarda arıza vardı,” diye açıkladı. “Benden ne istiyorsun?”

JoJo gece boyunca harika bir denizci olan adamı nasıl tuzağa düşüreceğini adım adım düşünmüştü. “Melek Kitabı’nı bulduk,” diye söze başladı.

Tom Sotom hemen sözünü kesti. “Neyi buldunuz?”

“*Liber Angelorum*,” diye cevap verdi JoJo. “Milan 1578, bu size bir şeyler çağrıştırıyor mu?”

“Hiç duymadım,” diye mırıldandı adam. “Ve benim bununla ne ilgim var?”

“Kitapta sizin bir resminiz var,” diye açıkladı JoJo. “Birisi sizi kır saçlı bir melek olarak çizmiş.



Birkaç kişi o zamanlar sizi Duomo Katedrali'nde görmüş.”

Tom Sotom güldü. Ancak gözleri gülmüyordu. Bu o küçük ekrandan bile fark ediliyordu. “Resim mi?” diye sordu. “Benim mi? 16. Yüzyılda?”

JoJo başını salladı. “Elbette Melek Kitabı'nda çok daha genç görünüyorsunuz,” dedi. “Ama o sizsiniz. Her iddiaya varım!”

Tom Sotom o ana kadar gülümsemişti. Ancak yüzü birden ciddileşti. “Kitabı nerede buldunuz?” diye bilmek istedi.

“Bunu söyleyemem,” diye karşılık verdi JoJo sert bir şekilde. “Maden ocağında buluşabiliriz. Oradan fazla uzakta değil.”

“Oraya geldiğimde Melek Kitabı hâlâ orada olacak mı?”

“Evet.”



JoJo adamın keskin bakışlarının karşısında rahatsızlık duymaya başlamıştı. Neden bu kadar kötü bir yalancıydı? Ya Albatros'un sahibi sadece iyi bir denizci olmakla kalmayıp zihin de okuyabiliyorsa?

JoJo bir kez daha adam ile Jimmi arasındaki benzerliği fark etti. İkisinin nasıl bir bağlantısı vardı? Akraha mıydılar? Hem Tom Sotom gerçekten de Milan Meleği ise bu, bunca yıldır hayatta olduğu anlamına gelirdi ve dünyada kimse bu kadar yaşlı olamazdı.

JoJo yaşlılarına göre çok daha mantıklı düşünebilen biriydi. Bu yüzden tüm bu olanlar sadece tek bir sonuca varıyordu. Hoşuna gitmese de durum buydu: Jimmi ve Tom Sotom insan değillerdi. JoJo'nun arkadaşı belki de yüz yaşındaydı... en fazla on iki ya da on üç göstermesine rağmen.

Tom Sotom, "Kitabı ne zaman görebilirim?" diyerek sessizliğe bir son verdi.



JoJo mutfak lavabosunun üzerindeki saate baktı.
“İki saat sonra,” diye cevap verdi.

“Peki bu maden nerede?”

“Size yolu tarif edeceğim. Bulması kolay. Sizi
orada bekleyeceğiz.”

JoJo, Mai Lyn ve Murat kapanmış madenin girişini geçen yaz tatilinde keşfetmişlerdi. Şehrin dışındaki dar bir boğazdaydı ve buralara uğrayan pek olmazdı. Tünele giriş kısmının büyük bir bölümü çalılarla kapanmıştı. Maden ocağından dışarıya çıkan raylar sökülüş, geriye sadece birkaç ahşap kütük kalmıştı. Murat'ın acilen tuvalete gitmesi gerekmeseydi yeraltına inen girişi görmeyeceklerdi bile.

Daha sonra JoJo'nun internette yaptığı araştırmaya göre, bu madenden yüz yıl boyunca demir çıkarılmıştı. Buradan da komşu kente taşınıp çeliğe dönüştürülmüş. İşletme kârlı olmaktan çık-



tığı dönemde ise yeraltında dallanıp budaklanan tüneller, çevredeki köylülerin soğuk hava depoları olarak kullanılmış. Tünellerin karanlığında mantar da yetiştirilmiş.

İkinci Dünya Savaşı'nda madene kaçaklar saklanmış. Şehirdeki insanlar onlara gizlice yiyecek vermişler.

Sonradan öğrendiklerine göre Urma da bu yardım eden insanlar arasındaymış. JoJo ona bunu sormasaydı muhtemelen kendisi hiç anlatmayacaktı. "Normal bir davranıştı," demişti. "Zavallı insanların açlıktan ölmelerine izin veremezdik." Ardından geçen on yıllar boyunca tüneller unutulmuş, hatta kapısı bile kapatılmamıştı.

Çocuklar o günlerde yirmi metre kadar içeriye girmeye cesaret edebilmişlerdi... bunun nedeni de hayaletlerden falan korkmaları değildi. Hayır, karşılarına kısa bir süre sonra yıkılmış destek kalasları ve



moloz yığını çıkmıştı. Tavanla moloz yığını arasında geçebilecekleri sadece daracık bir boşluk kalmıştı. Açıklığın hemen arkasında ise içeriye girmeyi başarmış ancak daha sonra çıkamamış olan büyük bir hayvanın iskeletini görmüşlerdi. Mai Lyn bunun büyük bir köpek olduğunu düşünmüştü. Murat ise kalıntıların bir ineğe ait olduğu fikrindeydi. Moloz yığınındaki açıklığı genişletip tüneli sonuna kadar incelemeyi önerende de yine oydu. Ancak diğerleri onu bu fikrinden vazgeçirmişlerdi.

JoJo onları boğaza çağırmak üzere telefonla aradığında, aileleri onları uyandırmak zorunda kalmıştı. Winnetou ise çoktan uyanmış, otelde kahvaltı ediyordu. JoJo planını anlattığında taksiyle madene gelmeye söz vermişti.

“Taksiciler madene giden yolu biliyorlar mı?” diye sordu JoJo’ya.



“Bilmiyorum, Winnetou. Ama boğazın girişinde Barbara Şapeli var. Onu biliyorlardır. En iyisi sen orada in. Ben bisikletle yanına gelirim.”

JoJo mutfakta, kapının yanındaki ufak kara tahtaya ailesi için bir not yazdı. Mai Lyn ve Murat ile bisikletle gezmek üzere sözleştiğini belirtti. Dönerken onlara haber verecekti. Sonra da astım ilacıyla telefonunu cebine koydu ve garajdan eski bisikletini çıkardı. Yeni dağ bisikletiyle gitmeyi tercih ederdi ancak onun arkasında sepeti yoktu. Ve şimdi ona ihtiyacı vardı; bu yirmi dört vitesten daha önemliydi.

Ali Gosman'ın sahaf dükkânının önünde sadece bir araç park etmişti ve o da şansına Kakamura İkizleri'ne ait değildi. Jimmi'nin takipçilerinin etrafta olmadığından emin olmak için endüstri bölgesinin içinde birkaç tur attı. Japon polislerinde hiç iz



yoktu. Bu rahatlatıcı bir durum olmasına rağmen ikizlerin planlarından vazgeçtikleri anlamına da gelmezdi.

JoJo sonunda sahafın zilini çaldı. Ali Gosman hemen kapıyı açtı. Yorgun görünüyordu. Demek ki gece uyuyamayan sadece JoJo değildi.

“Bakıyorum erkencisin,” dedi kadın.

“Jimmi hâlâ burada mı?”

Bayan Gosman başını salladı. JoJo’yu küçük bir mutfağa götürdü. Jimmi, içinde tam sayfa renkli bitki resimleri olan bir kitabın sayfalarını çevirerek kahvaltısını ediyordu. Bir insan gibi görünüyor, diye düşündü JoJo. Saçları dışında dünyadaki diğer çocuklar gibiydi. Ama o bir insan değildi. Olamazdı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu JoJo.

Jimmi başını kitaptan kaldırmadan yırtılmış bir kese içindeki dilim peynir ve salamlı sandviçleri gösterdi. “İster misin?”



“Aç değilim. Gitmeliyiz.”

“Nereye?”

“Yolda anlatırım.”

JoJo vedalaşırken elini Ali Gosman’a uzattı.
“Yardıminız için teşekkürler,” dedi.

“Evet,” dedi Jimmi.

“Jimmi’yi Kakamuralar’a teslim etmemiş olmanız harika bir davranış,” diye ekledi JoJo.

“Evet,” dedi Jimmi.

“Ah, önemli değil,” diye karşılık verdi kadın.

“Evet öyle,” diye itiraz etti JoJo. “Yüz bin avro işletmeniz için çok faydalı olabilirdi. Melek Kitabı’nı bir kez daha görebilir miyim?”

“Elbette.”

Ali Gosman kasaya gidip Liber Angelorum kitabını çıkardı. JoJo bir gün öncesine göre daha dikkatli bir şekilde sayfaları çevirdi. Kırk melek saymıştı.



Ancak sadece bir meleğin saçları kırdı. Jimmi gibi. Ve Tom Botom gibi... JoJo'nun arkadaşına kıyasla şu anda tam bir dede gibi görünüyordu.

JoJo'nun tahminlerine göre denizci yaklaşık 450 yaşında olmalıydı. Buna rağmen kısa adam çoğu on yaşındaki çocuktan daha çevikti. Bunu Albatros'tayken görmüşlerdi. Tom Sotom ellerine geçtiğinde gerçekleri anlatmak zorunda kalacaktı... istese de istemese de.

"Yazık," dedi JoJo kitabı dikkatlice kapatırken.

"Yazık olan nedir, çocuğum?"

"Milanlı görgü tanıklarının yaşamıyor olmaları," diye cevap verdi. "Meleğin kısa mı uzun mu olduğunu ya da konuşup konuşmadığını sormak isterdim."

"Bana ne tür delice bir işe bulaştığınızı bir ara anlatacak mısınız?" diye sordu, çocukları kapıdan geçirirken.



JoJo omuzlarını silkti. “Buna söz veremeyiz,” dedi. “Kakamuralar’ın neden Jimmi’nin peşinde olduklarını biz de hâlâ öğrenebilmiş değiliz.”

“Bunlar korkunç insanlar.” Ali Gosman silkindi.

“İnsan mı?” diye mırıldandı JoJo. Ancak sadece Jimmi’nin duyacağı bir sesle konuşmuştu. Oğlan sadece kaşlarını kaldırdı ancak bir şey söylemedi.

Bisikletin arkasında önce Jimmi yolculuk yaptı. Sonra arkadaşlar yerlerini değiştirdiler. JoJo, Jimmi’nin pedal çevirmesinden memnundu. Hasta ciğerlerinin maden ocağına giden zahmetli yola astım krizine girmeden dayanması imkânsızdı. Hem ilacının cebinde kalması her bakımdan daha iyiydi. JoJo son günlerde ilacı zaten fazlaca kullanmıştı. Bu da iyi bir şey değildi. Doktoru bunu öğrendiğinde pek de memnun olmayacaktı.



“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Jimmi rüzgâra karşı.

JoJo, Tom Sotom’la yaptığı görüşmeyi kısaca anlattı.

“Kakamuralar ne olacak?”

“Bilmiyorum.”

“Şu ana kadar beni her seferinde buldular!”

“Doğru söylüyorsun, Jimmi.”

Jimmi şehir parkındaki bir çimenlikte durdu. Bisikleti bir banka dayadı ve kısa biçilmiş otların içine oturdu. JoJo da kendini onun yanına yere bıraktı.

“Büyükannenin nereden geldiğini biliyor musun?” diye sordu Jimmi.

“Tabii! Büyük büyükanne Adele’nin kızı. Onun da annesinin adı Maria’ydı sanırım. Ve o şekilde devam ediyor. Neden sordun?”



“Ben...” Jimmi cümlesini yarıda kesti. Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. “Onunla bir bağımın olduğunu hissediyorum,” dedi sonunda. “Sanki uzun zamandır tanıyormuşum gibi.”

“Ondan hoşlanıyorsun,” dedi JoJo.

“Fazlası var.”

JoJo açıklamasını bekledi. Ama Jimmi bunun yerine JoJo’nun bileğindeki şeye işaret etti. “Deneyebilir miyim?”

JoJo omuz silkerek nesneyi çıkardı ve Jimmi’nin eline verdi. Çocuk başta duraksayarak sonra da hızla düğmelere basmaya başladı. Saniyeler sonra semboller yok oldu ve yerine yıldızlı gökyüzünde son sürat bir yolculuğun görüntüleri belirdi.

“Andromeda Galaksisi,” diye mırıldandı küçük ekrana kilitlenmiş bakan JoJo.



Jimmi susmuştı. Görünmez kamera neredeyse yuvarlak olan bir yıldız kümesine yaklaştı ve sonra da durdu.

“Buradan mı geliyorsun?” diye sordu JoJo.

“Olabilir,” dedi Jimmi. “Bilmiyorum.”

“Kodu nereden biliyordun?” diye sormaya devam etti JoJo.

“Parmaklarım biliyordu.”

O anda ekrandaki yıldız görüntüleri yok oldu ve yine semboller ortaya çıktı.

“Uçuşu bize kim izlettirdi acaba?” diye düşündü JoJo nesneyi yine koluna takarken.

“Belki de Tom Sotom,” diye kendi kendine cevap verdi. “Senin Andromeda Galaksisi’nden geldiğini düşünmemiz isteniyordur. Ama bu saçmalık, bunu kimse yapamaz. Bunun için uzay gemilerinin ışık hızından binlerce kat daha hızlı ilerlemesi gerekir. Ve böyle bir şey yok. Doğa kanunları tüm evrende



geçerlidir. İster Samanyolu'nda ister Andromeda'da. Bunu istediğin fizikçiye sorabilirsin.”

“Peki ben nereden geliyorum?” diye sordu Jimmi. Yüzü hareketsiz kalmıştı. Ancak sesinde çaresizlik ve ilk kez de kızgınlığa benzer bir ton vardı. “Lanet olası evim neresi?”

İki çocuk tekrar bisiklete bindiklerinde güneş daha da yükselmişti. Şanslarına yolculuğun rüzgârı onları biraz da olsa serinletiyordu. Jimmi hiç zorlanmıyor gibi görünüyordu. Svetşörtünde terden en ufak bir iz yoktu.

Winnetou şapelin gölgesindeki bir bankta oturuyordu. Arkasında dağcıların koruyucusu Azize Barbara'nın mermer heykeli yükseliyordu. Hamburg Limanı'nda yaşadıkları macerada eskimiş kot pantolonunun üzerine giydiği eski deri yeleğin yerine, bu sefer





cart sarı bir tişört vardı. Tişört hemen yusuvarlak göbeğinin üzerinde son buluyordu.

Karşıdan neşeyle, “Günaydın!” diye seslendi çocuklara.

Jimmi çakılları savurarak sertçe frene bastı.

“Günaydın Winnetou,” dedi JoJo. “Uzun zamandır mı, bekliyorsun?”

Yaşlı adam kol saatine baktı. “Tüm yaşam aslında koca bir bekleyiştten başka bir şey değil,” dedi ve gülümseyerek ayağa kalktı. “Şu tuzağınız neredeymiş bir bakalım!”





6. BÖLÜM

Üçü maden ocağına ulaştıklarında Mai Lyn ve Murat'ı tünel girişinde beklerken buldular. Mai Lyn'in dizi yaralanmıştı ve bir kan damlası dizinden aşağıya akıyordu.

“Düştü,” dedi Murat. “Hemen şapelin önünde. Bisikletin lambası da kırıldı.”

“Önemli değil,” dedi Mai Lyn ve kanı eliyle sildi. “Planın nedir, JoJo?”

Planını arkadaşlarına anlattıktan sonra girişi kapatan çalılarını temizlediler. Sonra da demir ka-



pıyı hareket ettirmeye çalıştılar. Ancak ağır kapı yerinden bile kıvıldamamıştı.

“Biraz yağlansa fena olmazdı,” diye inledi Winnetou.



JoJo pantolon cebinden astım ilacını çıkardı. Şişe neredeyse ağzına kadar doluydu. “Bununla deneyelim,” dedi ve ilacı kararlı bir şekilde kapının iki mandalına püskürttü. Kapı gerçekten de ileri geri açılmaya başladı ve hatta biraz zorladıklarında kapatmayı bile başardılar. Ancak kilidi bozuktu. Bu planları açısından iyi değildi, hem de hiç.

“Kalın bir çubuğa ihtiyacımız var,” dedi Winnetou düşündükten sonra. Kırıksık yüzünden terler akıyordu, gri saçları alınına yapışmıştı. “Sopayı kapı kolu ile çerçevenin arasına sıkıştırırız. O zaman kapıyı kimse açamaz!”

Murat rayların ahşap eşiğini işaret etti. “Bunlar olur mu?”

Winnetou başını salladı. “Onlar kısa!”

Adam tünelin girişinde nöbet tutarken çocuklar çevreye dağıldı. Tom Sotom vaktinden önce gelirse Winnetou onları ıslığıyla uyaracaktı.



Ancak buna gerek kalmadı. Kısa bir aramanın ardından Murat, tünel girişinin üzerindeki bir tepede bu işe uygun yaklaşık iki metre uzunluğunda, ağır bir demir çubuk buldu.

“Bu Tom Sotom ile nasıl haberleşeceğiz?” diye sordu Mai Lyn, tekrar madenin girişinde bir araya geldiklerinde. “Kapının ardından bizi duyması imkânsız!”

Winnetou demir çubuğu aldı ve ucunu güçlü bir şekilde girişin yanındaki duvara vurdu. Birkaç kez vurduktan sonra yumruk büyüklüğünde bir delik açmayı başarmıştı. “Bu yeterli olur,” dedi.

“Ya başka bir çıkıştan kaçarsa?” diye sordu Murat. “Dağın içinde havalandırma amaçlı açılmış başka giriş ve açıklıklar mutlaka vardır!”

Heyecanlı bir şekilde küpesiyle oynuyordu. Bu gidişle sonunda kulak memesini yırtacaktı... en azında yıllardır babasının böyle bir kehaneti vardı.



“Kaçmayacak,” diye sakinleştirdi onu JoJo. “Delik fazlasıyla dar. Molozlarla kütükleri kaldırmayı yaz tatilinin sonuna kadar da uğraşsa başaramaz! Ve şanssız biriye de, tünelin geri kalanı tepesine çöker.”

“Peki,” dedi Winnetou ve alnındaki terleri sildi. “Herkes ne yapması gerektiğini biliyor mu?”

Çocuklar başlarıyla onayladılar.

“Sen ne diyorsun, Jimmi?” diye sordu yaşlı Kızılderili. Diğerleriyle birlikte girişin karşısında, kayalıkların altındaki bir çalının arkasına saklanmıştı. “Çok sessizsin!”

Çocuk cevap vermek yerine omuzlarını silkti. JoJo arkadaşının yüzünde korkuya benzer bir ifade yakaladığını sanıyordu. İçinden neler geçtiğini sormak isterdi. Ancak Jimmi mutlaka yine susardı.

“Beyefendi yavaş yavaş gelse iyi olur,” diye devam etti Winnetou.



Komut verilmiş gibi eski Studebaker'ın motor kapağı boğaz girişinde göründü. Kısa boylu denizci, şoför koltuğunda oturuyordu. Görünüşe göre yalnızdı.

“Kakamuralar nerede?” diye sordu Winnetou mırıldanarak. Tom Sotom'un ikizlerle birlikte geleceğinden neredeyse emindi. JoJo ise pek öyle düşünmüyordu.

“Onlar da gelecektir,” diye fısıldadı Murat. “Güven bana.”

Araba durdu. Tom Sotom motoru durdurdu ve arabadan indi.

“Hey!” diye seslendi, rahatlıkla kendisi gibi bir cüceye değil de bir deve ait olabilecek gürlükte bir sesle. “Neredesiniz?” Cevap alamayınca biraz bekledi ve tekrarladı: “Hey! Korkmanıza gerek yok! Sadece Melek Kitabı'nı görmek istiyorum!” Sesinin



yankısı boğazın kayalık duvarlarında bir sağa bir sola yansıdı ve sonunda da tamamıyla sustu.

Birden, uzaktan boğaza yaklaşan başka bir aracın sesi duyuldu. Biraz sonra Kakamuralar'ın limuzini Tom Sotom'un arabasının yanına park etti.

“Biliyordum işte,” diye fısıldadı Winnetou. “Üçü birlikte çalışıyor!”

“Şişşt!” dedi Mai Lyn, Jimmi'nin amansız takipçileri araçlarından inerlerken. Bu sefer çantalarını arabanın içinde bırakmışlardı. Her zaman olduğu gibi yüzlerinden en ufak bir duygu belirtisi okunmuyordu.

Tom Sotom ikizlere bir işaret verdi ve bunun üzerine adamlar boğaza dağılıp her çalının arkasını aramaya başladılar.

“Ya şimdi?” diye fısıldayarak sordu Mai Lyn. “Buradan kaçamayacağız! Bizi bulacaklar! O zaman Jimmi'yi kaybedeceğiz!”



“Sakin ol, çocuğum,” dedi Winnetou. “Bir yolunu buluruz.”

“Neymiş peki?” diye sordu Murat. “Havaya mı karışacağız?” Yumruklarını sıktı. “Biz beş kişiyiz. En iyisi üçüne saldırıp bayıtalım. Sonra da tünele götürüp kapıyı da üstlerine kapatalım.”

Jimmi başını salladı. “Çok güçlüler, Murat. Fazlasıyla.”

Üç adam, beş dakikanın ardından çalılığın arkasındaki saklandıklara yere, birkaç metre kalacak kadar yaklaşmışlardı. Madene girmezlerse çocukları ve yaşlı adamı bulacaklardı.

“Sanırım onlarla dövüşmek zorunda kalacağız,” diye mırıldandı Winnetou. “Hem de bu yaşta!”

Tam bir şey söyleyecekken Tom Sotom ikizleri yanına çağırırdı. Üçü kafa kafaya verdi ve sonra da



acele etmeden madene girdiler. Çocukların yerde bıraktığı demir çubuğa dikkat etmediler.

“Haydi!” diye tısladı Murat ve saklandığı yerden fırladı. Arkasında çocuklarla, Winnetou kapıya koştu ve kapıyı kapattılar. Sonra da JoJo ve Mai Lyn ağır demir çubuğu olabildiğince hızlı bir şekilde kapı tokmağı ile çerçevenin arasına sıkıştırdı.

Tünelden hiç ses gelmiyordu. JoJo içeriye kilitlenenlerin kapıyı tekmeleyeceklerini ya da en azından bağıracaklarını düşünmüştü. Buna karşın içerisi sessizdi. Ölüm sessizliği...

Winnetou'nun kapının yanına açtığı delikten içeriye, “Hey, içeridekiler! Neden Jimmi'nin peşinde-siniz?” diye bağırdı Murat. “Ondan ne istiyorsunuz?”

İçeriden hâlâ ses gelmiyordu.

“Jimmi'den ne istediğinizi söyleyene kadar sizi içeride tutacağız!” diye bağırdı Murat tüm gücüyle.



“Şaka yapmadığımızı da bilin! İçeride çürüseniz de umurumda olmaz!”

“Belki de molozların üzerindeki boşluktan geçmeyi başarıp diğer taraftan çıktılar,” diye düşüncesini belirtti Mai Lyn.

“Mümkün değil,” diye karşı çıktı JoJo. “Boşluk çok dar.”

Hızla Murat’ı yana itti ve ayak ucuna basarak delikten içeriye bağırmaya başladı: “Size beş dakika veriyoruz, daha fazla değil. Bize neden Jimmi’nin peşinde olduğunuzu anlatmazsanız buradan defolup gideriz.” Sonra mola verdi. Son olarak da ekledi: “Ve geri de dönmeyiz!”

Winnetou omzuna vurdu. “Aferin, evladım!”

Dakikalar geçiyordu ve hiçbir şey olmuyordu. Murat ve Winnetou ikide bir kulaklarını konuşma deli-



ğine dayıyorlardı. Ancak tünelden en ufak bir ses çıkmıyordu.

Mai Lyn saatine göz attıktan sonra kayalık duvarın gölgesinden çıkarak girişe doğru yürüdü. “Zaman geldi!” diye seslendi içeridekilere.

Maden yine sessizdi.

“Dediğimi anlamadınız mı?” diye bağırdı Mai Lyn. “Şimdi gidiyoruz!”

Hâlâ cevap yoktu.

“Haydi gidelim,” dedi Murat ve bir kayanın arkasına sakladıkları bisikletine doğru yürümeye başladı. “Heriflerin bir şansı vardı. Açlıktan ölecek olmaları kendi sorunları.”

Winnetou başını salladı. “Bunu yapamayız, çocuklar. Sonuçta bize bir şey yapmadılar.”

“Yapmadılar mı?” diye bağırdı Murat. “Peki Hamburg’da olanlar neydi? Ha? Kaçırma olayı neydi?”



Ya ormandaki o kulübe olayı? Bu birkaç yıl hapis yatmalarına yeter de artar!”

“Yarına kadar içeride pişsinler,” diye öneride bulundu Mai Lyn. “Sonra bize istediğimiz her şeyi anlatacaklardır. Her iddiaya varım!”

Winnetou başını bir kez daha salladı. “Ya tünel çöker ve adamlar altında kalırsa? Bunun suçlusu biz oluruz.” Düşünüyordu. “En iyisi Jimmi yukarıda kayalıklara saklansın ve biz de üçünü serbest bırakacağız. Özür dilerim, JoJo.” Sonra da şunu ekledi: “Planın hiç fena değildi.”

Mai Lyn önce birine sonra diğerine baktı. “Anlaştık mı?” diye sordu.

Herkes başını salladı.

Sonra da Jimmi’ye döndüler. “Yukarıya tırmanabilecek misin? Oldukça dik!”

Ama daha birkaç saniye sonra çocuk neredeyse dik duvara tutunmuş büyük bir hızla yukarıya tır-



manıyordu. El ve ayak parmakları çelikten olmalıydı. Kendini yukarıya çekmek için en ufak girintileri bile kullanıyordu. Her dağcı onu kıskanırdı. Diğerleri, Jimmi çıkıntı yapmış bir kayanın arkasında saklanana kadar onu izledi.

“Haydi o zaman,” dedi Murat.

“Ya bizi döverlerse?” diye sordu JoJo. *Çekiç Çocuklar* çetesiyle ettikleri ile yaptıkları kavgayı hatırladı. İki gün boyunca beyni zonklamıştı. Bunu tekrarlamayı istemezdi. “Onları kilitlediğimiz için kızgın olmalılar!”

“Dövmek mi? Bunu yapmayacaklardır,” dedi Mai Lyn onları sakinleştirmeye çalışarak. “Unutmayın, onlar Melek Kitabı’nın peşindeler.”

“Ve de Jimmi’nin,” diye ekledi Winnetou kapının arkasındaki demir çubuğu çekerken. Kilitli kalmış üç adamın yapacakları bir sürpriz saldırıya karşı



hazırlıklı olmalıydılar. Bu yüzden olabildiğince az ses çıkarmaya çalışıyordu.

“Ama özür dilemeyeceğim!” dedi Murat.

“Buna gerek olmayacak çocuğum.” Winnetou kapıyı açmaya başladı ve çocuklar da ona yardımcı oldu. Kapıyı yarı yarıya açtıktan sonra girişten birkaç adım geriye kaçıp heyecanla olacakları beklediler.

Ancak yine bir şey olmadı. Tom Sotom ve Kakamuralar ne yapmayı planlıyorlardı? Çocukları madenin içine çekip orada mı hesaplaşacaklardı? Yoksa tünelin çatısı çökmüştü de altında mı kalmışlardı? Ama bunu duyarlardı!

Murat gerginliğe daha fazla dayanamadı. “Bana el fenerini ver, JoJo,” dedi. “İçeriye giriyorum.”

“Girilecekse hep birlikte gireriz,” diye karşı çıktı Winnetou.

JoJo başını salladı. “Birisinin dışarıda kalması gerek. Belki de bizi içeride bekliyorlardır.”



“Sen nöbet tutacaksın Mai Lyn,” diye karar verdi Winnetou. “Ve bize bir şey olursa yardım getireceksin, tamam mı?”

Kimsenin beklemediği şey oldu... maden tüneli boştu, üç adam iz bırakmadan kaybolmuştu. JoJo dikkatli bir şekilde tünelin duvarlarını aydınlattı ancak ortalıkta kimse yoktu. Zeminde moloz yığını ile tavan arasındaki boşluğa giden ayak izlerine rastladı.

“Olamaz,” diye mırıldandı Winnetou. Gümüş-gri renk saç örgülerini sallandırarak başını salladı. “Bu şekilde ortadan kaybolamazlar ki!”

“En ufağımız sensin, JoJo. Delikten içeriye girmeye çalış,” diye önerdi Murat.

JoJo pek de gönüllü olmayarak moloz yığına tırmandı. Ayaklarının altındaki molozlar ve kırık direkler sürekli olarak oynuyordu. Bir kez de tünel



tavanında bir kırılma duyduğunu sandı. Birkaç saniye bekledi, kalbi deli gibi atıyordu. Ama bir şey olmayınca emeklemeye devam etti.

Sonunda dar boşluğa ulaştı. JoJo fenerini içeriye tuttu. Hayvan iskeleti hâlâ tam girişin önünde yatıyordu. Biri içeriye girmeye çalışsa iskeleti yana itmek zorunda kalırdı. Bu sırada da muhtemelen dağılırdı. JoJo bu düşüncelerini arkadaşlarına ilettili.

“Yine de bir dene,” diye rica etti Winnetou.

JoJo istemese de başını delikten içeriye uzattı. Ancak omuzlarından itibaren devam edemedi... hem de ne ileri ne de geri.

“Buradan geçemedikleri kesin,” dedi zorlukla, Winnetou onu dikkatlice delikten dışarıya çektikten sonra.

Yaşlı adam tam bir şey diyecekken dışarıdan sesler duydular. Mai Lyn’in, “Murat! JoJo! Winnetou!” diye bağırdığını duydular. “Kaçıyorlar!”



Arkadaşlar hızla tünel girişine koştular... ve Tom Sotom'un Studbaker'ı ile Kakamuralar'ın limuzininin boğazdan dışarıya çıktığını gördüler.

"Birden ortaya çıktılar," diye anlatmaya başladı Mai Lyn heyecanla. "Arabalarına atlayıp..."

"Adamlar madenden mi çıktılar?" diye sözünü kesti Murat.

Mai Lyn başını salladı. "Gözüm sürekli maden girişindeydi. Sonra bir gürültü duydum. Arkamı döndüğümde... arabalarına varmışlardı bile."

"Tünelden çıkmadıklarına emin misin?" diye sordu Winnetou.

"Yüzde yüz eminim," dedi Mai Lyn. "Gözümü bir saniye bile girişten ayırmadım."

"Bu durumda..." Winnetou'nun sesi titriyordu, "...biraz önce bir mucizeye şahit olduk, çocuklar."

"Jimmi!" diye bağırdı Murat yukarıya. "İnebilirsin!"





Kaya çıkıntısında ince bir yüz belirdi. Jimmi çıktığından daha da zarif bir şekilde aşağıya indi.

“Tom Sotom ve ikizleri gördün mü?” diye sordu JoJo, çocuk yanına geldiğinde.

Jimmi başını salladı. “Arabayla gittiler,” diye cevap verdi. “Tom Sotom kendi arabasıyla, ikizler kendi arabalarıyla.”

JoJo başını salladı. “Yani arabalarına binmeden önce gördün mü diye soruyorum. Nereden geldiler? Dağın tepesinden bir delikten falan mı çıktılar?”

“Bir şey görmedim. Bunu neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü...” Winnetou yutkundu, “...çünkü beyefendiler kapısı kapalı tünelde ortadan kayboldular. Öylece. Bu ya bizim bilmediğimiz bir çıkışı kullandılar ya da dağın içinden geçebiliyorlar anlamına gelir.”

Bir süre kimse konuşmadı.



Bir süre sonra yaşlı adam, "Otele dönmeliyim," dedi mırıldanarak. "Tüm bunlar benim için biraz fazla. Bugüne kadar hep mantıklı biri olduğumu düşünmüşümdür. Hayaletler, ruhlar falan? Bunlara güler geçerdim! Ancak sizinle tanıştıktan sonra acaba gerçekte varlar mı düşünmeye başladım. En azından tüm bunların üzerine iyi bir uyku çekmem lazım."

"Winnetou'yu kim götüreceksin?" diye sordu Mai Lyn.

"Boş ver, ufaklık. Sizin bisikletleriniz için biraz fazla kiloluyum." Willi Kowalski cebinden telefonunu çıkardı. "Taksi çağıracağım."

"Bir daha ne zaman görüşürüz?" diye sordu JoJo.

"Haber veririm," diye söz verdi yaşlı Kızılderili.





7. BÖLÜM

Çocuklar, Stern Sokağı'na geldiklerinde Urma mutfakta oturmuş patates soyuyordu. Yüzü solgundu ve saçları kafasında tiftik tiftik dağılmıştı.

“İyi değil misin?” diye sordu JoJo, arkadaşlarına limonata ikram ederken.

“Sıcaklar bana iyi gelmiyor,” diye cevap verdi Urma. Elindeki bıçağı indirdi. “Annemle babam alışverişe çıktılar. Unutmadan söyleyeyim; babam seni kaydettirdi.”

“Kayıt mı ettirdi?”



“Satranç kulübüne. Derslerin önümüzdeki hafta başladığını söylememi istedi.”

“Daha da mı zeki olmak istiyorsun?” diye sordu Murat, bardağını bir dikişte boşaltdıktan sonra.

“Evet. Sen de gelsene!”

Murat alnına dokundu. “Satranç mı? Unut gitsin!”

Jimmi tuvalete gitmişti. Şimdi geri gelmiş Urma'nın yanına, mutfak tezgâhının üzerine oturmuştu. Yüzünde JoJo'nun çözemediği tuhaf bir ifade vardı. Büyükannesi Jimmi'ye gülümseyip yine işine koyuldu.

“Odama gidiyoruz,” dedi JoJo ve ayağa kalktı. “Geliyor musun, Jimmi?”

Çocuk başını salladı.

“En azından bir kişi yaşlı bir bayanla arkadaşlık etmek istiyormuş, şükürler olsun,” dedi Urma zayıf bir sesle. Anlaşılan havalara ona gerçekten iyi gelmiyordu.



“Tuzak bir işe yaramadı,” diye mırıldandı Mai Lyn, JoJo’nun odasında otururlarken. JoJo farklı görünenin sadece Urma olmadığını fark etti. Mai Lyn de değişmişti. Mai Lyn artık o eski, gülen ve her türlü olay karşısında dik duran kız değildi sanki. Gözlerinde o güne kadar sadece yetişkinlerde gördüğü ciddi bir ifade vardı. Örneğin annesinde olduğu gibi. Ya da geçen yıl eşini kaybeden Almanca öğretmenin yüzünde olan ifade.

Ama zaten Jimmi ortaya çıktığından beri hepsi de değişmemiş miydi? Böylesine bir macera yaşadktan sonra insan yine eskisi gibi olabilir miydi?

“JoJo!” diye bağırın Jimmi’nin sesini duydular birden. “JoJo! Çabuk gel!”

Urma salondaki kanepede yatıyordu. Hâlâ solgundu ve gözleri kapalıydı. Jimmi kanepenin yanına bir



sandalye çekmiş, elini de Urma'nın alnına koymuştu. Gözlerinde yaşlar vardı.

“Ona ne oldu?” diye sordu Jojo heyecanla.

“O... kötü olduğunu söyledi,” diye anlatmaya başladı Jimmi. “Sonra da... kollarıma düştü.”



“Ama yaşıyor!” diye bağırdı JoJo. Midesine birisi yumruk atmış gibi hissediyordu. “Yaşıyor değil mi, Jimmi? Öyle değil mi?”

Kır saçlı çocuk başını salladı. “Ben... ben kalbinin pek normal atmadığını fark ettim. Biraz önce. Mutfakta.”

O bakışlar bu yüzdendi, diye düşündü JoJo. “Bir şeyler yap!” diye bağırdı. “Lütfen! Urma ölmemeli! Duyuyor musun?”

Jimmi usulca Urma'nın alnını okşadı. “Onun... göğsünde şiddetli ağrılar var. Ben... ben ona uyması için yardım ettim. Daha fazlasını yapamam.”

“Doktora ihtiyacı var,” diye araya girdi Mai Lyn. “Acilen!”

“Numarası neydi?” diye sordu JoJo. Kendini tutmaya çalışmasına rağmen zihnini toparlayamıyordu.

Mai Lyn telefonu getirdi. “112” dedi.



“Benim yerime sen çevirir misin?” dedi JoJo.
“Lütfen!”

Mai Lyn hemen aradı. Neler olduğunu anlattıktan sonra telefondaki kadın ona birkaç dakika içinde bir ambulans ile doktorun geleceğini söyledi.

“Urma iyileşecek mi?” diye sordu JoJo, Jimmi’ye. Bacakları titriyor, başı dönüyordu. Büyükannesi her zaman onun yanındaydı. Onun için yemek yapmış, hastalandığında ona bakmış, nefes alamadığında onu sakinleştirmiş ve bir yıl öncesine kadar da tüm yaş günlerini organize etmişti. Urma’sız bir hayatı düşünemiyordu.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Jimmi. “Çok yaşlı. Ama uyuduğundan beri kalbi daha kötüye gitmedi.”

“Bunu hissedebiliyor musun?” diye sordu Murat.

“Hissediyorum.”



“Ağlıyorsun,” dedi Mai Lyn onu fark ederek. Jimmi’nin yanına oturup elini tuttu. Önce elini çekmeye çalıştı ancak sonra tutmasına izin verdi. Bir an için bir şey söylemek ister gibiydi. Ancak sonra vazgeçti.

Kapı zili çaldı. JoJo gidip kapıyı açtı ve doktor ile iki sağlık görevlisini içeriye aldı. Mai Lyn’in acil hattı aramasının üzerinden sadece üç dakika geçmişti. Bu insanlar ya kurtarma helikopteri ile gelmiş olmalıydılar ya da tesadüfen yakınlardaydılar.

“Ne zaman oldu?” diye sordu kadın Doktor Urma’nın tansiyonunu ölçerken.

“Biraz önce,” diye cevap verdi JoJo.

“Hemen telefon etmeniz iyi olmuş,” dedi kadın ve sağlık görevlilerine kısık sesle komutlar verdi. İki adam hızla evden dışarıya çıktılar.

“Anneannen kaç yaşında?” diye soru sormaya devam etti doktor.



“O büyükannem. Urma doksan yaşında.”

“O kadar yaşlı mı? Vay canına. Ailen nerede?”

“Alışverişler.”

“Büyükanneni şimdi Marien Hastanesi'ne götüreceğiz,” dedi kadın. “Kalp krizi geçirmiş. Ama o kadar kötü olmayabilir. En azından onu gözetim altına almalıyız.”

“Yani o... ölmeyecek, öyle değil mi?” diye sordu JoJo.

Doktor, JoJo'nun saçlarını okşadı. “Büyükannen oldukça güçlü bir kadına benziyor. Daha önce kalp krizi geçirdikten sonra bu kadar derin uyuyan birini hiç görmemiştim.”

O anda iki görevli bir sedyeyle eve girdiler. Dikkatlice yaşlı kadını üzerine yatırıp kemerlerle bağladılar. Urma olanların farkında bile değildi.

“Ailene derhal hastaneye gelmelerini haber ver,” dedi bayan doktor giderken. Evin kapısında



bir kez daha geriye döndü. “Kadın hâlâ uyuyor,” dedi başını sallayarak. “Bu gerçekten çoktuhaf.”

Çocuklar, ambulans sokağın köşesinden dönüp gözden kaybolana kadar peşinden baktılar. Görevliler ne sireni ne de mavi ışıkları çalıştırmamışlardı. JoJo bunun iyiye işaret olduğunu umut etti.

JoJo ailesine telefonla haber verdikten sonra çocuklar yine JoJo’nun odasında oturdular. Dışarıdan bir çim biçme makinesinin sesi duyuluyordu, bir kadın köpeğini çağırıyordu, bir uçak ise gökyüzünde arkasından beyaz bir çizgi bırakarak gidiyordu.

“Urma’n başaracak,” dedi Mai Lyn bir süre sonra. “Göreceksin, JoJo.”

Tüm bu süre boyunca gözlerini Jimmi’den ayırmamıştı. Kır saçlı çocuk bacak bacak üzerine atmış duvardaki bir noktaya bakıyordu. Gözleri kızarmıştı ve yüzü seğiriyordu. JoJo arkadaşını daha



önce hiç böyle görmemişti. Jimmi arada sırada bir şeyler fısıldıyordu. JoJo dudaklarından *Katana* kelimesini okuyabildiğini düşündü. Ancak bundan emin olamadı.

“Hatırlıyorsun,” dedi.

Jimmi başını salladı.

“Her şeyi mi?”

“Her şeyi.”

Mai Lyn tıpkı Murat ve JoJo gibi Jimmi'nin yanına, yere oturdu. Bir kez daha elini tuttu. Murat yüzünü ekşitti ancak bir şey demedi.

“Ama neden dün değil de bugün? Ya da ondan önceki gün?” diye sordu Mai Lyn heyecanla.

Jimmi yüzünü duvardaki noktadan çevirdi. “Çünkü...” Yüzündeki seğirme arttı, yanaklarından yaşlar akıyordu.

“Çünkü biraz önce aklıma kendi anneannem geldi,” diye devam etti. “O da kalp krizi geçirmişti.”



“O... öldü mü?” diye sordu Murat.

Jimmi başını salladı. “Çok iyi doktorlarımız var,” diye yanıtladı.

“Anneannenini düşündün ve hafızan yerine geldi,” dedi Mai Lyn.

“Öyle gibi.”

“Gerçek adın ne?” diye sordu JoJo heyecanla. “Artık bize gerçek adını söyleyebilirsin, değil mi?”

Jimmi cevap veremeden telefon çaldı. JoJo ayağa fırlayıp salona geçti. Arayan babasıydı. Urma'nın durumunun iyi olduğunu bildirdi, sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. Birkaç saat daha hastanede gözetim altında kalacakmış ve daha şimdiden bu yüzden tantana çıkarmış. Ama doktorları kendisini bırakmaları için ikna edememiş.

“Eve ne zaman geleceksiniz?” diye sordu JoJo.

“İstersen hemen geliriz,” dedi babası.



“Mai Lyn, Murat ve Jimmi buradalar,” dedi JoJo ve o anda dilini ısırarak istedi.

“Jimmi?” diye sordu babası hemen. “O da kim?”

“Onu dışarıdan tanıyoruz,” diye cevap verdi JoJo. Babasının bu konuyu irdelememesi için dua etti. Ve gerçekten de şansı vardı, öyle de oldu.

“Bir saat sonra geliriz,” dedi babası. “Eğer acı-kırsanız... buzdolabı ağzına kadar dolu!”

“Baba?”

“Evet?”

“Çok sevindim.”

“Ben de JoJo, ben de!”





8. BÖLÜM

“Urma’nın durumu daha iyi,” diye rapor etti JoJo arkadaşlarına. “Yakında eve dönecek.”

“Onu derin bir uykuya yatırman çok iyi olmuş, Jimmi,” dedi Mai Lyn.

Çocuk gözyaşlarını sildi. “Evet,” dedi iç çekererek. “İyi oldu.”

“Sen olmasaydın...” dedi JoJo.

Jimmi boş ver anlamında elini salladı.



Murat çocuğa yaklaştı. “şimdi de bize her şeyi anlatmalısın,” dedi.

“Her şeyi mi?”

“Evet. En başından. Sana neler olduğunu artık bilmek istiyorum!”

Jimmi gözlerini kapadı. Tekrar açtığında artık gülümsüyordu. Bu tamamen insani bir gülümsemedi. Hiçbir uzaylı bu şekilde gülümseyemezdi.

“Ben bir paralel dünyadan geliyorum,” diyerek söze başladı. “Bizim orası da buraya çok benziyor. Ancak...”

“Dünyanızın adı ne?” diye sözünü kesti Murat. Ne olursa olsun ekvatorun kuzeyinde yaşayan en büyük söz kesendi.

“Adı yok,” diye cevap verdi Jimmi.

“Adı yok mu? Neden?”

“Bilmiyorum, Mai Lyn.” Elini sıktı ve sonra da kollarını gösünde kavuşturdu.



“Peki senin adın ne?”

“Bizde insanların da adı yok. Belki eskiden vardı. Ancak daha sonra onlara ihtiyaç kalmadı. Dünyada geçirdiğim süre içinde bana Jimmi adı verildi.” Sırasıyla arkadaşlarının gözlerinin içine baktı. “Ve bundan böyle adım hep bu olacak. Söz. Hangi dünya olursa olsun.

“Sizin dünyanız bizimkine oranla oldukça geri kalmış,” diye devam etti. “Doktorlarımız neredeyse tüm hastalıkların çaresini buldu. Çoğu işleri makineler yapar. Bir yerden bir yere gitmek için ne elektriğe, ne gaza ne de benzine ihtiyacımız var.”

“Bunu nasıl başarıyorsunuz?” diye sordu Mai Lyn.

Jimmi JoJo’nun bileğindeki aleti gösterdi.

“O şeyle uçabiliyor musunuz?” diye sordu Murat hayretle. “Ciddi olamazsın!”



“Uçmuyoruz,” dedi çocuk. “Evrenin istediğimiz yerine gidebiliyoruz.”

Bir süreliğine kimse bir şey demedi. JoJo gizemli alete bakarak bir anda Andromeda Galaksisi'nin bir yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Bu çılgınca olduğu kadar korkutucu da bir düşünceydi. Demek ki Tom Sotom ve Kakamuralar bu şekilde tünelin içinden çıkmışlardı. Kısa boylu denizci de kolunda bu sihirli aletlerden birini taşıyordu.

“Bunu... bunu herkes yapabilir mi?” diye sordu JoJo kekeleyerek.

“Hayır,” diye cevap verdi Jimmi başka bir soru sorma yolunu kapatan bir ses tonuyla. Anlaşılan tüm sırlarını açıklamak niyetinde değildi... ya da bunu yapması yasaktı...

“Anlatmaya devam et,” diye rica etti Mai Lyn. “Lütfen!”



“Peki. Bizim dünyamızda uzun zamandır sa-
vaşlar olmuyor ve 100 yılda bir suç gerçekleşiyor.
Bu da insanlarımızın giderek yaşlanmasına sebep
oldu... sonra da ilkler bininci yaşını kutlar hale
geldiler. Aslında; yaş günleri kutlanmaz. Kutlama
ve ona benzer şeyleri pek bilmeyiz.”

JoJo yutkundu. “Sen kaç yaşındasın, Jimmi?”

Çocuk gülümsedi. “Yüz otuz iki.”

“S-s-sen yüz otuz iki ya-ya-yaşında mı-mısın?”
diye kekeledi Murat.

“Evet öyle. Ancak bizim dünyamızda ben de
sizin burada olduğunuz gibi hâlâ çocuğum. İki yüz
elli yaşına gelince yetişkin sayıyoruz. Doktorlarımız
her şeyi halletti; bir tek saç sorununu çözemediler.
Elli ya da altmış yaşına gelince beyazlıyorlar.”

“Ama Kakamuralar’ın siyah saçları var. Boya-
mışlar mı?” diye sordu Mai Lyn.



“Kakamurular robot,” diye açıkladı Jimmi. “Winnetou haklıydı. Beni takip etmek ancak bir şey yapmamak için programlanmış oimalılar.”

JoJo mutfağa gidip bir sürahi ev yapımı limonata getirdi. Konuşmanın insanı susattığını önceden de biliyordu. Ancak dinlemenin de pek farkı yoktu; özellikle de konu böylesine çılgın bir hikâyeye olunca.

“Peki Tom Sotom?” diye sordu bardakları doldurduktan sonra.

“Ona geleceğim,” dedi Jimmi. “İnsanlarımız giderek yaşlanıp akıllandılar ve bir süre sonra neredeyse hiç çocuk doğmaz oldu. İnsanlar kavga etmemeye başladılar ve artık âşık olamıyorlardı.”

Jimmi, Mai Lyn’e gülümsedi. Kız kızardı ve hemen başını çevirdi. Yoksa çocuk tüm bu zaman boyunca ona hep âşıkta da bunu ona gösteremiyor muydu? diye geçirdi JoJo içinden. Peki Mai Lyn



ne düşünüyordu? Yoksa kır saçlı harika çocuğa biraz olsun âşık mıydı? Ne de olsa Jimmi hakkında tek kelime kötü söz söylemeyen bir tek o vardı. Bu bile şüphe etmeye yeterliydi... ve teklifsiz bir şekilde elini tutmuş olması. Bunu Murat ya da JoJo ile yapmak Mai Lyn'in aklının ucundan bile geçmemişti.

“Ve âşık olmayanın çocukları da olmaz,” diye devam etti Jimmi.

“Doğru değil,” diye karşı çıktı JoJo. “Bizde tüp bebekler var. Onlar yapay üretiliyorlar.”

“Çokbilmiş,” diye mırıldandı Murat.

“Benim dünyamda da onlardan var,” dedi Jimmi. “Ancak insanlar evlerinde tüp bebek bile istemiyorlar. Büyük ihtimalle zor geliyor. Bu yüzden çocuklar büyük yurtlarda yaşıyor. Onlar da olmasa bugüne kadar neslimiz çoktan yok olmuş olurdu.”



“Sen...” Mai Lyn durakladı. “Sen öyle bir çocuk musun?” diye sordu Jimmi’nin yüzüne bakmadan.

Çocuk başını salladı. “Ailemde birkaç yüzyılda bir çocuk doğardı. Yetkililer bir süre sonra yurt olayının iyiye gitmeyeceğini fark ettiler. Çocuklar giderek daha çabuk hastalanıyorlar. Bazılarıysa o kadar zayıf oluyorlar ki ömür boyu bakıma muhtaç oluyorlar. İşte bu noktada ağabeyim devreye giriyor.”

“Tom Sotom?”

“Evet, JoJo. O bir..” Jimmi, Murat’a bakıp gülümsedi, “o senin gibi bir çocuktü. Yaramazdı, annem ve babama türlü oyunlar oynardı ve her iki günde bir kavga ederdi.”

“Hey, bana bak!” dedi Murat. “Ben hiç olmazsa kitap okuyorum! Ve yılda en fazla bir kez kavga ediyorum!”



Murat'ın söylediklerine aldırmadan devam etti Jimmi: "Çok farklı biri olduğundan yetkililer onu dünyaya göndermeye karar verdiler.."

"... 1578 yılında..." diye tamamladı cümleyi JoJo.

"... siz insanlardan ders alsın diye. En iyi bilim adamlarımız sizlerin oldukça çılgın olduğunu öğrenmişti. Sizde duygular olmadan hiçbir şey yürümüyor. Ağabeyim dünyada nasıl âşık olunacağını öğrenirse bizim dünyamızda da aynısı yapacağını umdular. Ardından da diğer genç insanları duygularıyla etkileyecek ve böylece de yeni bir insanlık doğacaktı.

"Ancak deney istenildiği gibi gelişmedi. Kardeşim İtalya'da eski makineleri keşfetti ve onlardan çok etkilenererek her şeyi unuttu. Ona âşık olan birçok genç kadın oldu. Ancak bunlar onun sadece canını sıkıyordu."



Jimmi yeniden Mai Lyn'e gülümseyerek baktı. Ve kız bir kez daha kızardı. Bunlar bittiğinde JoJo mutlaka Murat ile olanları konuşmalıydı.

"Bu yüzden o Studbaker'a biniyordu," dedi JoJo. "Anlaşılan çocuk sadece güzel araçlardan hoşlanıyor ve onlardan da artık sizin dünyanızda yok."

"Tom Sotom dünyada ne kadar süre kaldı?" diye bilmek istedi Murat.

"Sadece birkaç hafta," diye cevap verdi Jimmi. "Daha sonra deney iptal edildi. Ancak bu süre insanların onun bir melek olduğunu düşünmeleri için yeterli oldu."

"Peki ağabeyin kaç yaşında?" diye sordu Mai Lyn.

"Altı yüz yirmi dört, sanırım," dedi Jimmi.

"Senden hoşlanmıyor," diye fikrini belirtti Mai Lyn.

"Duygularını yüzyıllar önce unuttu. Şimdi ise herkes gibi."



“Grünendeich’da ne oldu öyle?” diye araya girdi Murat. “Albatros’u çalmak istediğimizde çileden çıktık!”

Jimmi gülümsedi. “Kardeşim iyi bir aktördür.”

“Ve yeni bir deneme başlatmak için dört yıl beklediler,” dedi JoJo. “Bu sefer seninle. Neden özellikle seni seçtiler?”

“Çocukken çok ağladım. En azından kardeşim öyle olduğunu anlatmıştı. Ve ben yaklaşık on yılda bir gülünen bir aileden geliyorum. Bu yüzden de benimle olabileceğini düşündüler.”

“Ve bu sefer işler rayında gitsin diye ağabeyinle Kakamura ikizlerini peşinden gönderdiler,” diye devam etti JoJo. “Ayrıca kendini dünyalı biri gibi hissetmen için hafızanı sildiler. Tom Sotom ve ikizler seni sürekli olarak tehlikeli durumlara sokup daha fazla duygu üretmeni sağlamaya çalıştılar. Doğru mu?”



“Sen çok akıllı birisin, JoJo,” dedi Jimmi. “Öyle olmuş olmalı.”

“Peki neden senin başka bir galaksiden geldiğin izlenimini yaratmaya çalıştılar?” diye sormaya devam etti JoJo. “Andromeda Galaksisi ve gökyüzündeki delik hikâyeleri neden?”

Jimmi düşündü. “Muhtemelen oyalama manevralarıydı,” diye cevap verdi sonunda. “Belki de benim paralel dünyayı erkenden hatırlamamam için uğraştılar.”

Aslında JoJo, Jimmi ile Urma'nın arasındaki bağlantıyı da öğrenmek isterdi. Ancak soru sormasına fırsat kalmadı. Çünkü birden evin içinde kapı ve pencerelerin şiddetle açılmasına neden olan bir rüzgâr akımı meydana geldi. Sonra yine sessizlik oldu. Yani tam olarak öyle de değil. Yukarıdaki kattan sesler geliyordu.

“Orada... birileri var,” diye fısıldadı Mai Lyn.



“Saçmalık,” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Murat. “İçeriye birisi uçarak mı girdi yani?”

“Belki de daha önceden evin içindeydi,” dedi JoJo düşünerek.

“Sakın altına etmeyin!” dedi Murat. “Gelin, bakalım. Herhalde evde fare var, JoJo. Ya da o çılgın sansar geri döndü.”

Çocuklar tam üst kata çıkan merdivenleri çıkarken JoJo’nun odasının kapısının kapandığını ve kilidin çevrildiğini duydular.

JoJo çevresine bakındı. “Jimmi nerede?” diye sordu.

“Bizimle gelmedi mi?” diye sordu Mai Lyn.

“Belki de artık kaçmak istemiyordur,” diye mırıldandı JoJo. “Belki de artık canına tak etmiştir,”

“Jimmi?” diye seslendi Mai Lyn yine JoJo’nun odasının önüne geldiklerinde. “Sen iyi misin?”

“Evet!” diye cevap geldi.



“Kakamuralar yanında mı?” diye sordu Mai Lyn.

İçeriden amansız bir kavganın sesleri duyulmaya başlanmıştı.

JoJo deli gibi düşünüyordu. Kakamuralar işlerini yapmışlardı ve görevleri tamamlanmıştı. İkiizler bunun farkına mı varamamışlardı? Bunu kimden öğreneceklerdi? Urma'nın kalp krizinden bu yana Jimmi'nin neler yaşadığından nereden haberleri olacaktı ki? Paralel dünyadan gelen robotlar herhalde hâlâ çocuğun duygularını tahrik etmeye çalışmaları gerektiğine inanıyor olmalıydılar. Ya da madende kilitli kalmalarının öcünü mü alıyorlardı?

JoJo'nun aklına o anda yine parlak bir fikir geldi ya da o en azında öyle olduğunu umdu. Olabildiğince çabuk bir şekilde mutfağa koşarak dolaptan anahtarların olduğu kutuyu getirdi. Evdeki tüm kapıların birer yedek anahtarı olduğunu biliyordu. Şimdi önemli olan, ikiizler Jimmi'yi tekrar götür-



meden ya da ona zarar vermeden doğru anahtarı bulmaktı. Ancak bu söylendiği kadar kolay değildi. Kutuda her türlü anahtar vardı. JoJo'nun anne babası bunlarla rahatlıkla bir dükkân açabilirlerdi.

Ancak JoJo şanslıydı. Denediği dokuzuncu anahtar kilide uymuştu.

JoJo fısıltıyla, "Açayım mı?" diye sordu arkadaşlarına.

Murat başını salladı. Gözleri parlıyordu. Onları bekleyen kavgayı dört gözle beklediği yüzünden okunuyordu.

Ama Mai Lyn'de durum farklıydı. Önce omuzlarını silkti. Sonra da fısıldayarak şöyle dedi: "Haydi!"

JoJo derin bir nefes aldı, anahtarı çevirdi ve kapıyı itti.



9. BÖLÜM

Çocuklar o anda karşılaştıkları manzarayı hayatları boyunca unutmayacaklardı. Jimmi ile geçirdikleri inanılmaz günlerin hiçbir saniyesi onlar açısından elbette unutulacak gibi değildi. JoJo paralel dünyadan gelen çocuğu peşindeki siyah kıyafetli adamların elinde, bağlanmış olarak bulacağını tahmin ediyordu. Ancak durum bunun tam tersiydi: Jimmi yüzünde kocaman bir gülümsemeye odanın ortasında durmuş, ikizlerin boğazlarına sarılmıştı. Biri sağ kolunun altında, diğeri de sol kolundaydı. Robotların şapkaları yerdeydi, tıpkı evrak çantaları



ve güneş gözlüklerinin de olduğu gibi. Adamların yüzleri kızarmıştı ancak artık karşı koymuyorlardı. Bugün Jimmi'nin kendilerinden güçlü olduğunu kabul etmiş görünüyorlardı.

“Çılgınca,” diye mırıldandı Murat. “Bu herif tam bir çılgın!”



Mai Lyn bir şey söylemedi. Sadece Jimmi ve iki adama ağız açık bakıyordu. Anlaşılan hafızası yerine geldikten sonra Kakamuralar'ı alt edecek gücü de bulmuştu. O ana kadar bu çocuğun bugüne kadar karşılaştıkları en güçlü insan olduğuna dair şüphesi olan varsa bile bu şüphe şu anda ortadan kalkmış olmalıydı.

“Hatırlayabildiğini onlara söyledin mi?” diye sordu JoJo birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra. Ciğerleri sanki daha önce astım değilmiş gibi çalışıyordu. Son saatlerde yaşadıkları heyecanları düşündüğünde, bunun da gerçek bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Jimmi başını salladı. “Bana sormadılar.”

“Söyle onlara,” diye önerdi JoJo. “Onlara hatırladıklarını anlat.”

“Sizler X sınıfı yeni robotlarsınız ve Tom Sotom benim ağabeyim,” diye söze başladı Jimmi.



Adamların yüzü hareketsiz kaldı. Onu anlayıp anlamadıkları yüzlerinden okunamıyordu. Eğer paralel dünyada herkesin yüz ifadesi böyleyse orada yaşamak çok sıkıcı olmalı, diye düşündü JoJo. Dünya bu bakımdan çok daha eğlenceliydi.

“Bizler paralel dünyadanız. Halkımızın soyu tükeniyor. Ben duyguları öğrenebileyim diye buraya gönderildim. Aşk ve sevgi bize geri dönsün diye,” diye devam etti.

“Doğru,” dedi iki adamdan biri duygusuz bir ses tonuyla. “Hatırlıyorsun.”

“Onları bırak Jimmi.”

“Ona bir şey yapmayacaklarından emin misin, JoJo?” diye sordu Mai Lyn.

JoJo başını salladı. “Kesinlikle eminim.”

Jimmi adamların boğazını son bir kez daha sıktıktan sonra onları bıraktı. Adamlar hemen çantalarını alıp gözlükleriyle şapkalarını taktılar.

“O zaman gidiyoruz,” dedi ikizlerden biri.



Murat ikisinin karşısına dikildi. “Siz gidebilirsiniz, Jimmi bizimle kalacak.”

“Bir dakika,” dedi JoJo. “Bu ikisi sorulara cevap verir mi, Jimmi?”

Çocuk omuzlarını silkti. “Dene bakalım.”

“Tamam” JoJo biraz düşündü. “Hungerforst’ta bulduğumuz çizim neydi? O ada sizin paralel dünyanızda mı var?”

“Bu soruya cevap verme yetkimiz yok,” diye karşılık verdi adamlardan biri.

“Cevap verebilirsiniz,” dedi Jimmi. “Size izin veriyorum.”

“Çizim Hamburg Limanı’nın çevresini gösteriyor,” diye cevap verdi adam, camları titreten metalik bir sesle.

“Saçmalık!” JoJo babasının ofisine gidip bilgisayarlardan birini açtı. Sonra da *Google Earth* programını çalıştırarak Hamburg Limanı’nın bilgilerini girdi. Gerçekten de Kakamura İkizleri’nin söylediği



gibiydi: Liman bölgesine belirli bir bölgeden bakıldığına bez parçasının üzerindeki adanın şeklini alıyordu. Ayrıca Vega'nın güvertesine çıktıkları eski tersane ise haritada kırmızı geminin işaretli olduğu yer olarak gösterilmişti. JoJo bilgisayarını kapadı.

“Gerçekten de haklılar,” dedi JoJo diğerlerine geri döndükten sonra. “Ya kabin ve depolardaki o bloklar neyin nesiydi?” diye sordu Kakamuralar'a. Betona çakılmış gibi yatağının yanında duruyorlardı. Hiçbir yerleri kıvıldamıyordu. “Vega'yı hareket ettiren onlar mıydı?” diye sormaya devam etti JoJo. “O şeylerin içinde miydiniz? O bloklara dokunulduğunda insan kendini neden üzgün hissediyordu?”

“Bu sorulara cevap verme yetkimiz yok,” dedi metalik sesli adam.

“Cevap verebilirsiniz,” dedi Jimmi. “Size izin veriyorum.”

“Bu sorulara cevap verme yetkimiz yok,” diye tekrar etti adam.



“Bir kez daha mı sorayım?”

Jimmi başını salladı. “Bu ikisi görevleri için programlandılar, JoJo. Senin soruna cevap veremezler. Bizim dünyamızdaki programcılar çok iyi. Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar.”

“O halde gidiyoruz,” diye tekrar etti adamlar.

Bu sefer Mai Lyn söze karıştı. “Arabanız nerede?”

“Bu soruya cevap verme yetkimiz yok,” dedi ikizlerden biri.

“Sen de... sen de gidecek misin, Jimmi?” diye sordu Mai Lyn.

“Evet.”

“Ama neden? Bin yaşındaki moruklarla ne yapacaksın? Doğru düzgün gülemiyorlarmış bile!” dedi Mai Lyn. “Bizim burası çok daha güzel! Burada JoJolar’da ya da bizim çamaşırhanede kalabilirsin! Bize bildiğin her şeyi öğretirsin! İnsanlara yardım edecek icatlar yaparız ve...”



Jimmi kızın konuşmasını bir el hareketiyle kesti. “Dönmek istiyorum, Mai Lyn. Doğru kelime mi bilmiyorum ancak evimi özledim. Ailemi. Kardeşlerimi. Büyükannemi. Ve de...” Sözünü yarıda kesti.

“Ve ne?”

“Yok bir şey, Mai Lyn.”

Odada yine sessizlik oldu.

Bir süre sonra, “O zaman gidelim,” dedi ikizlerden biri.

“Arada aklınıza bir başka şeyler de gelsin,” dedi Murat sinirle.

“Siz önden gidin, ben geliyorum,” dedi Jimmi.

“Bunu yapamayız.”

“Yapabilirsiniz. Size izin veriyorum.”

Kakamuralar bir an için duraksadılar ancak sonra odayı terk ettiler. Birkaç saniye sonra evin kapısı kapandı. Sonra da bir arabanın kapı sesi duyuldu.



“Bu salakları görmek zorunda kalmayacağım için memnunum,” dedi Murat.

“Onlarla neden kendi dilinizde konuşmadın?” diye sordu JoJo. Ne de olsa dünyadaki en meraklı kişiydi, hem de koşullar ne olursa olsun.

“Bu kendi dilimizdi.”

“Bu, paralel dünyanızda bizimle aynı dili konuştuğunuz anlamına mı geliyor?” diye sordu JoJo şaşırarak.

Jimmi başını salladı.

“Ama dünyada binlerce dil ve şive var!”

“Çokbilmiş,” diye homurdandı Murat.

“Hepsini konuşuruz,” diye cevap verdi Jimmi. “Ancak sadece bize ait olan birkaç kelime var.”

Murat, kimse bin dil konuşamaz, demek istedi ancak sonra vazgeçti. Jimmi'nin yeteneklerini daha önce de küçümseme hatasına düşmüştü. Bu yüzden şu soruyu sordu: “Kakamura ikizlerini bugün na-



sıl yenebildin? Önceden yakınlarında olduklarında kendini güçsüz hissediyordun!”

Çocuk gülümsedi. “Tam olarak bilemiyorum. Biraz önce ikisine korkunç derecede kızmıştım... bu yüzden artık onlardan korkmuyordum.”

Konuşmasına devam edecekken JoJo’nun kolundaki alet vızıldamaya başladı. Tom Sotom’un yüzü ekranda belirdi. “Sen?” dedi Tom Sotom.

“Evet,” dedi JoJo.

“Sana demiyorum!” diye sesini yükseltti Tom Sotom.

“Buradayım,” dedi Jimmi.

“Zamanı geldi.”

“Evet.”

“Herkes seni bekliyor.”

“Evet.”

“Haydi o zaman!”



Bunun üzerine ekran söndü, hatta yılan ve X işareti bile yok olmuştu. ˘

“Her neyse,” dedi Jimmi. Başka da bir şey demedi. Gözleri yaşardı ama onları silmedi.

Önce JoJo’ya sarıldı. JoJo büyük ihtimalle son bir kez arkadaşının zayıf bedenindeki inanılmaz gücü hissetti. Bu güç, gemileri batırabilen ve aynı anda iki robotla birden dövüşmesine olanak sağlayan bir güçtü.

“Seni asla unutmayacağım, JoJo. Asla.” Gülümseyordu. Jimmi’yi gülümserken görmek güzeldi. “Bin yıl geçse de,” diye ekledi.

JoJo, Murat’ın kucaklaşmaktan hoşlanmadığını biliyordu, hatta ailesiyle bile. Ancak eski dostu bu seferlik bir istisna yaptı. İki çocuk uzun süre birbirlerine sarıldılar ve sonunda Murat, Jimmi’yi bıraktı. “Sana küpemi hediye etmek istiyorum,” dedi.



Jimmi başını salladı. "Sende kalsın. Sana daha çok yakışıyor. Her zaman hatıralarımda yaşayacaksın. Bu en güzel hediye."

Sonra da Mai Lyn'e sarılmak üzere ona döndü. Ancak kız onu itti. "Ve de' dediğin kim?" diye sordu. Sesi biraz çatlak çıkıyordu.

Jimmi ona anlamaz gözlerle baktı.

"Biraz önce aileni, kardeşlerini, büyükannenizi özlediğini söyledin. Sonra da ve de... dedin."

Çocuk bir an için durdu. "Bir kız var," dedi sonunda.

Mai Lyn'in yüzü kızardı. "O... güzel mi?"

"Evet."

"O..."

"Senden daha mı güzel? Hayır. Asla, Mai Lyn," diye cevap verdi. "Ama onu bana hatırlatıyorsun..."

Kız ona kısa bir an için sarıldı. Bu JoJo'yu biraz rahatlatmıştı. "Seni bir daha göreceğiz miyiz?" diye sordu.



“Bilmiyorum. Belki.”

“Ama bir dört yüz yıl daha beklemeyin!” dedi Murat.

Jimmi’ye dışarıya kadar eşlik ederken kimse konuşmadı. Ancak evin kapısına geldiklerinde JoJo konuştu: “*Katana* ne demek? Bu kelimeyi o kadar çok kullandın ki.”

“Sen hiç rahat vermezsin değil mi?”

“Doğru. Yani, *Katana* ne demek? Samuray kılıçlarıyla bir ilgisi var mı?”

“Hayır,” dedi Jimmi. “*Katana* bizde *Sevgi* anlamına gelir.”

Bunu söyledikten sonra sokağı geçip arka koltuğunda Kakamura İkizleri’nin oturduğu, ağabeyine ait eski *Studbaker Commander* arabasına bindi. Tom Sotom el sallayan çocuklara bir kez bile bakmadan gaza bastı ve anında oradan uzaklaştı.





10. BÖLÜM

“Yazık,” dedi Murat çocuklar yine JoJo’nun odasında otururlarken.

Mai Lyn başını salladı. “Çok yazık. Jimmi keşke yaz tatilinin sonuna kadar kalabilseydi. Paralel dünya insanları çok uzun süre yaşayabiliyor. O birkaç hafta onun için hiçbir şeyi değiştirmezdi!”

“Peki biz şimdi ne yapacağız?” diye sordu Murat.

“Yüzme havuzu, okumak...” diye söze başladı JoJo.

“... uyumak...” diye devam etti Murat.



“... bisiklete binmek, sinemaya gitmek,” diye de tamamladı Mai Lyn.

“Hepsi de korkunç derecede heyecanlı şeyler,” dedi Murat esneyerek. “Belki de örgü örmeyi de denemeliyiz.”

“Bu arada takas ettiğimiz kitapları okuyabildiniz mi?” diye sordu JoJo.

Arkadaşları başlarını salladı.

“Ben de okumadım,” dedi JoJo. “Uzun bir okuma akşamına ne dersiniz?”

“Hemen bugün mü?”

“Hemen bugün, Murat. Saat sekizde burada, tamam mı?”

Tam Mai Lyn ve Murat kitaplarını almak üzere çıkmışlardı ki JoJo’nun telefonu çaldı. Arayan Winnetou’ydu. Yaşlı adam otelde birazcık kestirmek için yatağa uzandığını ama ancak bu saatte kalkabildi-



ğini söyledi. Bu uzun zamandır başına gelmemiști.
“Yeni haberler var mı?” diye sordu.

JoJo madenden ayrılmalarından bu yana olanları anlattı. Bu uzun sürdü, hem de JoJo bazı şeyleri atlamış olmasına rağmen.

“Vay canına,” dedi yaşlı Kızılderili, sonunda JoJo bitirdiğinde. “Paralel dünya, bin yaşında insanlar, unutulmuş hisler.. vay canına, gerçekten de önemli şeyler kaçırmışım.”

“Hamburg’a ne zaman dönüyorsun?” diye sordu JoJo.

“Hemen yarın sabah,” diye cevap verdi Winnetou. “Maggie’yi o kadar süre yalnız bırakamam. Nazik bayanımıza düzenli olarak yemek vermek gerekiyor yoksa keyfi kaçıyor ve koltuğun üzerine pisliyor. Sana bir şey söylemek istiyordum, JoJo...”
Boğazını temizledi, “... yardıma ihtiyacın olduğunda



beni hemen ara tamam mı? Hemen gelirim. Şeref sözü!”

“Ararım.”

“Ve Urma’na da selamımı ilet. Ona yüz yaşına kadar yaşayacağını söyle!”

“Söylerim, Winnetou.”

Winnetou ile yaptığı görüşmeden sonra JoJo yatağına yattı. Beyninin içi korku tüneliyle hız treninin karışımı gibiydi. Ailesi ve arkadaşlarıyla son günlerde yaşadıkları zaten yeterince inanılmazdı. Ancak Jimmi ve Kakamuralar’dan öğrendikleri şeyler işin tuzu biberi olmuştu.

Yanlarında olmayan birine bu yaşadıklarını anlatsalar ne düşünürlerdi acaba? Mai Lyn’in ailesi onu zaten dinlemezdi, zamanları yoktu çünkü gece gündüz çalışıyorlardı. Gerçi Murat’ın babası Jimmi’nin ne kadar güçlü olduğunu görmüştü. Ancak diğer



hiçbir şeyi bilmiyordu. Profesör doktor felsefeci Berkan Kurt, tıpkı JoJo'nun ailesinde olacağı gibi bunların tek kelimesine inanmazdı... *Çekiç Çocuklar* çetesiyle kavga etmeleri dışında. Ne de olsa oğlunu tanırıldı... Ve JoJo ile arkadaşları paralel dünyadan gelen misafiri, bin yaşındaki insanları, yüz otuz iki yaşındaki ergeni ve bir düğmeye basarak iki dünya arasında seyahat etmeyi anlatsalar, onlara gülerlerdi. Bu yüzden tüm yaşadıklarını kendilerine saklamaları en doğrusu olacaktı. Aslında yazıktı.

Evin önünde bir araba durdu. Sonra evin kapısı açıldı. JoJo annesiyle babasını karşıladı. Annesi ağır iki torba taşıyordu, babasıysa iki kasa gazoz. İkisinin de yüzü parlıyordu.

"Urma'nın durumu çok iyi," dedi JoJo'nun annesi.

"Endişe etmene gerek yok," dedi babası.

"Doktorlar bir mucizeden bahsediyorlar," diye devam etti annesi. "Urma kendisini, doksan yaşındaki



haliyle otuz yaşındakilerden çok daha hızlı toplardı. Belki de hafta sonuna kadar eve dönebilirmiş.”

JoJo tavana baktı. Paralel dünyanın o tarafta olduğuna dair bir belirti yoktu. Ancak önemli de değildi. “Sağ ol, Jimmi,” diye fısıldadı. “En büyük sensin.”

“Bugün ne gibi planların var?” diye sordu JoJo’nun annesi, yiyecek dolu torbaları boşaltırken. Elbette çoğu organik ürünlerdi... hatta çikolatalı krem bile.

“Birazdan Mai Lyn ve Murat gelecek. Kitap okuyacağız. Onları daha sonra evlerine bırakabilir misin, baba? Geç olacaktır.”

“Tabii ki.” Babası JoJo’nun kolundaki nesneye dokundu. Onu daha yeni fark ediyor olması tuhaftı. JoJo da unutmuştu onu. “Bu da nedir?”



JoJo biraz duraksadı. Tom Sotom bu şeyi gerçekten de geri istememişti. Bu da... vay canına, bu da ne anlama geliyordu?

“Bu bir saat mi?” diye sordu JoJo’nun babası.

“Yoo,” dedi babasının bu cevapla yetineceğini ümit ederek.

Ancak elbette öyle olmadı, JoJo bunu önceden bilmeliydi. Teknik konular babasını kendisini olduğundan çok daha fazla ilgilendiriyordu. “Göster bakalım şunu!” dedi JoJo’ya.

JoJo nesneyi bileğinden çıkardı.

“Dijital saate benziyor,” diye mırıldandı babası aleti dikkatlice inceledikten sonra.

“Nasıl çalışıyor? Ekranı bozuk mu?” diye sordu.

JoJo omuzlarını silkti. “Bilmem.”

Babası gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. “Bilmiyor musun? O zaman neden kolunda taşıyorsun?”



"Ah, sadece çok havalı görünüyor."

"Peki bunu kimden aldın?"



187



“Takas ettim,” dedi JoJo ve saati tekrar koluna taktı.

Odasına geri döndüğünde JoJo satranç tahtasını hazırlayarak babası İbiza’dan döndükten sonra oynadıkları oyunun hamlelerini hatırlamaya çalıştı. Ancak aklına sadece ilk üç hamle geldi. O şeyden beynine akan ve düşünmesini kolaylaştıran o enerji artık yoktu.

JoJo ekranda X ile yılan işaretlerinin bulunduğunu tahmin ettiği yerlere bastı. Ancak ekran karanlık kaldı. Belki de bu, zamanla değişebilirdi. Belki de günün birinde Jimmi onlarla temasa geçebilirdi. Onun da mutlaka buna benzer bir aleti vardı. Ve belki de -düşündüğü şey başını biraz döndürdüğü günün birinde kendi dünyalarına benzeyen ancak yaşayanların çok daha farklı olduğu paralel dünyaya bir seyahat yapardı.



JoJoo cep telefonuna uzandı ve Murat'ın numarasını tuşladı.

“Nerede kaldınız?” diye sordu en eski ve en iyi dostu sonunda telefonunu açtığında.

“Sakin ol, çokbilmiş! Birazdan oradayız.”





YAZAR

1949 doğumlu Jürgen Banscheraus beşeri ve sosyal bilimler öğrenimi gördükten sonra gazeteci, okutman ve yetişkin eğitimi dalında doçent olarak çalıştı. PEN üyesidir ve okuma yarışmaları jüri başkanlığı yapmıştır. Yirmi yıldan bu yana başarılı çocuk ve gençlik romanları yazmaktadır. Kitapları birçok ödül kazanmış ve yirmi iki dile çevrilmiştir. 2010 yılında birinci Annette-von-Droste-Hülshoff ödülünü kazanmıştır. İki çocuğu ve eşiyle birlikte Ruhr bölgesinde yaşıyor.



